

TURNUL DE VEGHERE

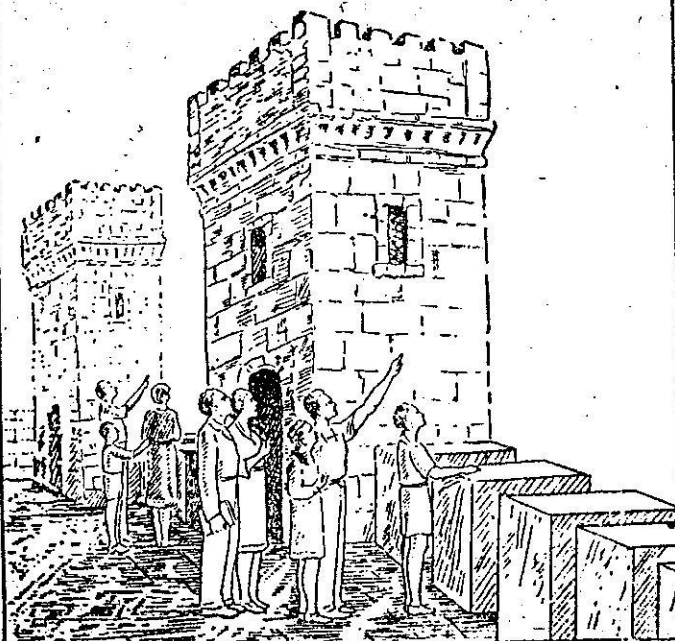
Vestitorul
Impărației lui Jehova

ANUL XXV BILUNAR Nr. 2

15 Ianuarie 1947

CONTINUTUL

Stăpânirea națiunilor cu un toiag	
de fier	19
Jehova și Păstorul Său	19
Păstorul regal	20
Toiagul de fier în ilustrație	21
Mai Marele David și toiagul Său	22
Lovirea cu toiagul	23
Marele Păstor și turma Sa mică	24
Bunul Său Păstor	24
Păstorul și portarul	25
Păstorul Bun și alte oi ale Sale	27
„Ușa oilor”	29
Vieța prevăzută din belșug	29
„A aduce și alte oi”	31

Apare bilunar în Editura:
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA

Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia Nr. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117 Adams Street — Brooklyn I. N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, *Președinte* W. E. VAN AMBURGH, *Secretar*

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova: și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 32)

noștri, vedem că acele „alte oi” cari sunt strânse înainte de războiul Armaghedonului, sunt aduse în staulul Păstorului celui bun. Acest ocol nu servește acelaș scop ca ocolul „turmei mici”, dar indiferent de aceasta, aceste „alte oi” devin membrii turmei generale a celor salvați, pentru cari Păstorul cel bun și-a dat vieța. Despre amândouă staulele de oi a zis: „Va fi o turmă și un Păstor”. Aceasta arată, că aceste „alte oi” din prezent vor fi aduse în legătură și în unitate cu rămășița oilor spirituale; și împreună ascultă vocea, porunca Păstorului celui bun și o urmează. Aceste „alte oi” ale timpului prezent, cari nu au speranțe de împărăție, sunt în așteptare, că rămân pe pământ și dobândesc sub domnia de o mie de ani a lui Christos după Armaghedon, perfecțiune omenească. Ei nutresc speranța, cu ajutorul puterii lui Dumnezeu să fie ocrotiți prin războiul Armaghedonului și astfel să supraviețuiască sfârșitul definitiv al acestei lumi. Ei vor forma o „mulțime mare” de supraviețuitori ai Armaghedonului. Așa speră plini de bucurie că nu trebuie să moară, ci să privească cum s'a început lumea nouă în întemeierea sa și exercită putere peste pământ. Ei privesc timpul când aud pe Păstorul cel bun zicând de pe tronul Său către ei: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Impărăția, care v'a fost pregătită de la întemeierea lumii... Oridecâteori a-ți făcut (bine) aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei (rămășiței), Mie Mi le-ați făcut”. (Mat. 25:34-40) În timp ce „caprele” sufăr pedeapsă veșnică, prin faptul că sunt nimicite pentru totdeauna, parabola zice despre „alte oi”, că cei dreپți „vor merge în vieța vecinică”. — Mat. 25:46.

³¹ Deoarece Păstorul cel bun și-a dat vieța nu

³¹ Cari alți credincioși vor fi socotiți la „alte oi”, și cum vor fi aduși în „o turmă”?

numai pentru cei din staulul împărăției, ci și pentru toate celelalte oi, la „alte oi” aparțin mai mulți decât numai oamenii de bine, cari sunt adunați înainte de Armaghedon în „o turmă” a unui Păstor. Clasa „altor oi” cuprinde pe toți cei ascultători ai omenirii, pe cari îi strânge în turma universală a lui Dumnezeu. La aceștia aparțin prin urmare și credincioșii timpului vechiu dinaintea de Christos, a căror fapte de credință sunt descrise în epistola către Evrei, capitolul unsprezece și cari, prin urmare, merită o înviere mai bună”. După ce vor fi înviați sub împărăția lui Dumnezeu la vieța pe pământ, Păstorul cel bun le trimite îndrumările Sale, și vor auzi glasul Său și vor fi adunați în „o turmă” a lui Dumnezeu.

Tot așa urmașii, pe cari îi naște „mulțimea mare” a supraviețuitorilor Armaghedonului, și anume în împlinirea însărcinării divine dată atunci din nou, trebuie să poată fi socotiți la „alte oi” ale bunului Păstor, pentru că să câștige vieța veșnică pe pământ. Mai târziu, în decursul domniei Sale de o mie de ani, ceilalți oameni, cari zac morți în morminte, vor auzi chemarea Sa și vor ieși afară. Deoarece în această vieță, când Diavolul a mai fost liber, au făcut răul, toți ceice au făcut răul, vor ieși pentru învierea judecării. (Ioan 5:28, 29). În această „judecată” se va constata dacă vreau să asculte de glasul Păstorului bun, căruia Tatăl I-a dat toată judecata. Dacă aud glasul Regelui și al Judecătorului și-L urmează credincios, atunci devin oile Sale și El le primește în „o turmă”. Pentru astfel de oi și-a dat viața, și El le dăruiește binecuvântările, pe cari le garantează moartea Sa. Dacă rămân credincioși și nu se lasă atrași prin glasul potrivnicului, al Diavolului, de partea sa, când este slobozit la sfârșitul mii de ani, ca să meargă și să amăgească pe toți cari se întorc spre egoism, atunci vor fi binecuvântați cu vieța fără sfârșit pe pământ. Toți răsvrățitorii vor suferi nimicire împreună cu acest amăgitor, cu Satan Diavolul.

³² Atunci toți cei credincioși de pe pământ vor fi un singur staul de „oi” credincioase, a căror neprihănire înaintea lui Dumnezeu este valabilă ca probată. Ei vor fi oi perfecte cari sunt îndreptățite la vieța veșnică pe pământ. Sus în ceruri, în organizația principală a lui Iehova, vor fi cele 144.000 de oi ale staulului împărăției. Amândouă staulele însă vor fi supuse „unui Păstor”, care și-a dat vieța pentru oile ambelor staule. Prin urmare, ei sunt atunci toți o turmă universală de copii ai lui Dumnezeu, ai lui Iehova, cari vor fi aduși la perfecțiune prin Păstorul Său cel bun, prin Christos Isus.

(Watchtower din 15 Mai 1946)

³² Ce fel de alți oameni vor deveni membri ai celei „altor oi” și prin ce mod de procedare?

³³ Cum va fi în cele din urmă în desăvârșire „o turmă și un păstor”?

STĂPÂNIREA NAȚIUNILOR CU UN TOIAG DE FIER

„Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cărmulască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. - Apocalips 12:5.

IEHOVA Dumnezeu a prevăzut pentru națiunile acestui secol al douăzecilea o stăpânire a toiagului de fier. Acesta este secolul bombei atomice. Totuși ar fi greșeală de a presupune că stăpânirea cu toiagul de fier, se referă la o ținare în linie a statelor lumesti, cu noua organizație a națiunilor unite, care trebuie forțată cu amenințările cu bomba atomică și cu oțelul altor arme groaznice ale unei puteri polițienești internaționale. Bomba atomică, rachetele conduse prin radio, granatele și torpilele și toate armele de distrugere, pe care le va mai inventa știința militară, nu aparțin la echipamentul de război al Domnului Dumnezeu Iehova. El nu are niciun fel de întrebuintă pentru ele în camera Sa de arme. Ele servesc pentru alt scop decât pentru cel al stăpânirii Sale de fier rânduită.

Consiliul de siguranță al lumii a refuzat să corespundă multelor propuneri urgente pentru tăierea în bucăți a bombelor atomice și a altor mașini de război îngrozitoare. El susține că scopul pentru ce ține tare la astfel de mijloace primejdioase, este înarmarea organizației internaționale cu o unealtă, care o face tare și capabilă să ceară ascultare de la popoare. Scopul este de a menține pacea lumii prin forță și în același timp o astfel de pace înseamnă mai mult sau mai puțin o ținare la Status quo, adică existarea pe mai departe a corporațiilor politice, stăpânitoare ale acestei lumi. Cu astfel de mijloace puternice de război existente, crește puterea acestor guverne omenești, în timp ce puterea poporului dispare și neputința sa crește. O astfel de pace nu va fi niciodată pacea împărăției lui Iehova, care va fi guvernată de al Său Mesia, ci este contrarul acestei păci mesianice, atât timp cât există această lume. Dacă oamenii trebuie să fie conduși în pacea nestărsită a împărăției lui Dumnezeu, atunci stăpânirea toiagului de fier este de neapărată trebuință. Oricât ar suna de aspru, totuși numai stăpânirea cu toiagul de fier peste toate națiunile va fi aceea, care eliberează pe oameni de apăsarea crudă; căci ea va face un sfârșit tuturor subjugațiilor oamenilor prin stăpânirea unită politică-comercială-religioasă a acestei lumi.

Atât profetia biblică cât și exemplele istoriei arată clar, ce înseamnă învârtirea toiagului de fier. Sceptrul este învârtit de către unul, pe care Iehova îl numește să pască națiunile, și nu ca să trateze pe națiuni blând ca pe oi. Națiunile acestei lumi vor cunoaște pe Păstor din acea parte, care față de ele este aspră, pe când oamenii asemenea cu oile îl vor experimenta din partea Sa miloasă și vor primi îngrijirea iubitoare și ocrotirea Păstorului. Bărbați și femei, cari nu doresc să simtă toiagul de fier, împreună cu națiunile, vor voi să știe, ce trebuie să facă acum, spre a ajunge sub îngrijirea Păstorului. Ei nu trebuie să piardă timp. Stăpânirea toiagului de fier este sigură, și națiunile nu se vor putea împotrivi acestui toiag, cu toată bomba lor atomică. Că Iehova Dumnezeu a hotărât pentru națiunile pământului această soartă definitivă, este descoperit în ultima carte a Bibliei, în Apocalips (12:5), unde citim: „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cărmulască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie”. „Copilul de parte bărbătească”, sau ceea ce reprezintă El, este născut, și prin putere divină, a fost pus pe tron. Desgustul națiunilor de a-L recunoaște nu schimbă întru nimic situația, și ele nu sunt păzite de toiagul din mâna copilului de parte bărbătească. De fapt refuzul lor încăpăținat să-L recunoască în acest timp de după război, va contribui cu atât mai mult că El va învârti toiagul de fier împotriva lor.

Iehova și Păstorul Său

Atențiunea Păstorului, care se va da la timpul hotărât națiunilor acestei lumi, este cu totul deosebită de aceea, pe care a dăruit-o Iehova Dumnezeu în timpurile vechi națiunii lui Israel. El a privit pe poporul acelei națiuni ca oile Sale; și, în mijlocul tuturor puterilor și stăpânirilor dușmănoase ale acestei lumi, ei au privit din partea lor la El, ca Marele Păstor al lor. La străbunii acelei națiuni s'au numărat patriarhul Israel sau Iacob, fiul său Iosif sau Benjamin și nepoții săi Efraim și Manase. Cere douăsprezece seminții ale lui Israel s'au întors dela Dumnezeu Domnul și și-au atras un timp oarecare disgrația Sa. Apoi s'a întâmplat că „oile” cari s'au căut din poporul lor sau rugat

Domnului în cuvintele din Psalmul 80:1-19: „la aminte, Păstorul lui Israel, Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o urmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu care zezi pe heruvimi! Trezește-Ți puterea înaintea lui Efraim, Benjamin și Manase, și vino în ajutorul nostru! Doamne, Dumnezeu oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească Fața Ta, și vom fi scăpați!” În acel timp cele douăsprezece seminții ale lui Israel au fost amenințate de puterea în creștere a Asiriei puternic militarizată, și numai sub scutul Păstorului lor, și anume al lui Dumnezeu al Celui Prea Înalt, care șade pe tron între heruvimii cerești, au putut fi în siguranță. Singura cale de a găsi scut și ocrotire în staulul Său de oi a fost pentru semințiile nordice, de pildă Efraim și Manase, precum și pentru toate celelalte seminții, cari s'au abătut și s'au rătăcit în religie, întoarcerea la închinarea la Iehova, la Dumnezeu oștirilor. — 2 Cronici 30:1-11.

Invitarea de a adora pe Marele Păstor este exprimată în Psalmul 95:6,7: „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului (Iehova), Făcătorul nostru! Căci El este Dumnezeu nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui, turma, pe care o povățuiește mâna Lui... O! de ați asculta azi glasul Lui!” În întreaga „creștinătate” nici-o națiune nu se închină astăzi la acest Mare Păstor. Niciuna nu se poate referi la ceva fapte, cari dovedesc că Iehova Dumnezeu a fost Păstorul său de când există ca națiune. Națiunile nu sunt conduse astăzi de El și ele nu urmează conducerea Sa; și dacă li se va descoperi în curând ca un Păstor, atunci nu le va trata ca pe oi, ci ca pe unii cari au atecat oile Sale adevărate. Națiunea lui Israel a putut să dovedească istoric, că El a fost Marele său Păstor nevăzut. Indată, dela timpul când a organizat-o ca națiune Sa teocratică și, conform legii Sale prin Moise, a întemeiat închinarea adevărată la Dumnezeu între ei, Dumnezeu Domnul a preluat răspunderea pentru ei ca poporul Său ales și i-a condus. El i-a făcut independenți. Spre a face aceasta, El i-a condus afară din casa robiei. El i-a smuls din gura fiarei Egiptului, care s'a îngărașat cu ei ca cu niște oi blânde și a căutat să-i nimicească printr'un „program de lucru” robitor, care a trebuit să conducă la sleirea și distrugerea lor.

Cum i-a păzit Dumnezeu de atacul de bafor al Egiptului și le-a croit calea prin Marea Roșie, este descris într-o cântare de eliberare după cum urmează: „Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, și nu Ți s'au mai cunoscut urmele. Ai povățuit pe poporul Țău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și Aaron”. (Psalm 77:20, 21). Și în ziua de astăzi când oile Sale adevărate au lipsă de eliberare și scăpare de puteri mai tari decât de vechiul Egipt, Iehova le aduce aminte de ceea ce a făcut El atunci. El se scoală la actul unei eliberări și mai mari. Cu privire la ziua noastră este scris profetic: „Atunci poporul Său și-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise (când Moise era între poporul său; alte trad.) și a zis: „Unde este Acesta care l-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este Acesta, care pune în mijlocul lor Duhul Lui cel sfânt; care povățuia dreapta lui Moise, cu brațul Său cel săvîit; care despica apele înaltea lor, ca să-și facă un Nume vecinic; care îi călăuzea prin valuri, ca un cal pe loc neted, fără ca ei să se poticnească?” „Ca fiara, care se pogoroa în vale, așa i-a dus Duhul Domnului la odihnă. Așa ai povățuit Tu pe poporul Țău, ca să-Ți faci un Nume plin de slavă!” (Isaia 63:11-14). Națiunile „creștinătății” și ale păgânătății nu se opresc din calea lor spre a lua cunoștință despre numele, pe care Iehova Dumnezeu și l-a făcut El însuși în vechime în acel timp de criză. Oamenii precum și națiuni întregi și-au ales să lase neluat în seamă numele Său. De aceea ele vor cunoaște în curând numele Său când îl va face din nou plin de slavă prin stăpânirea toiagului de fier. Egiptul din timpul de estăzi, cu popoarele sale, va simți toiagul; oile lui Iehova însă vor avea parte de scăparea Lui și vor fi martori vecinici pentru numele Său plin de slavă.

Să se observe acest lucru: În îngrijirea Sa pentru oile Sale pe pământ, Dumnezeu Domnul a întrebuintat ca reprezentantul Său vizibil o anumită persoană în calitatea unui păstor. În cazul eliberării lui Israel din robia Egiptului, Dumnezeu a întrebuintat pe Moise ca pe un păstor și fratele său Aaron i-a fost dat pentru îndeplinirea datoriilor sale de păstor. Timp de patruzeci de ani Moise a fost pe peninsula arabică, un păstor literal și a

1. Ce a prevăzut Iehova pentru națiunile acestui secol? și pentrucă nu se referă la puterea polițienească a națiunilor unite?
2. Pentrucă înseamnă consiliul petru siguranța lumii la astfel de mijloace de luptă și cum va veni pacea (fără sfârșit, libertate fără sfârșit, fără apăsare)?
3. Cine va învârti sceptrul de fier, și cum și pentrucă?
4. Pe care națiune din timpul vechin a tratat-o Iehova ca pe oile Sale? și numă: cum a putut să se bucură de ocrotirea Sa în staulul Său de oi?

5. Cum de nu pot doreți națiunile lumesti că Dumnezeu este Păstorul lor? și ca ce a putut dovedi aceasta națiunea lui Israel?
6. a) Prin ce a croit Iehova în timpul vechin calea pentru ei? și pentrucă își aduce aminte El acum de acel eveniment?
b) Pentrucă va suferi Egiptul modern toiagul de fier?
7. Ce trebuie să observăm noi ca privire la îngrijirea lui Iehova pentru oile Sale? și despre cari păstori de religie n'a fost Moise o ilustrațiune?

păscut oile socrului său Reuel. El a îndeplinit această obligație de păstor față de oi literale când l-a chemat Dumnezeu în timpul minunii la rugul arzător și l-a numit păstor văzut peste națiunea Sa Israel. (2 Moise 3:1-10). În această calitate Moise a fost o ilustrație profetică, dar nu a pontifului din cetatea Vaticanului, deși Ierarhia Romană a dat Papei titlul: „Păstorul superior - păstorul păstorilor”, „păstor înalt și învățător” și „Moise în autoritate”. Ii acordă Papei evreii prizonieri, cari caută acum favoarea pontifului din Vatican, acel titlu, pentru că i se cuvine după Sfânta Scriptură și conform legii lui Moise și Cuvântului lui Dumnezeu? Unul dintre creștinii evreiești conducători, apostolul Petru, nu zice că el însuși sau un alt apostol ar fi „Moise în autoritate”.

8. În templu, la Ierusalim, Petru a declarat în cuvinte ce nu se pot înțelege greșit, că Moise a preumbrat pe Christos Isus. Să citească Romano-Catolicii și Evreii precum și alți religioși, următoarele cuvinte exprimate de Petru: „... să țineți minte pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Christos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Proorocul Acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului”. (Fapte 3:20-23; Deut, 18:15-18). Acei evrei, cari caută acum ajutorul îndoielnic al pontifului Roman, să studieze cuvintele lui Isus Christos, care a zis Evreilor necredincioși ai zilelor Sale: „Să nu credeți că vă voi învinui înaintea Tatălui; este cine să vă învinuască: Moise, în care v-ați pus nădejdea. Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine”. Ioan 5:46, 46.

9. Deci Christos Isus este-un Păstor ca Moise, și El este pus în acest timp de după război peste oile turmei adevărate a lui Iehova. Întrebarea urgentă a zilei este prin urmare următoarea: Voiesc popoarele, atât evreii cât și păgânii, să cunoască pe Păstorul Christos Isus din acea parte, cum au cunoscut Egiptenii pe păstorul Moise, sau voiesc să-L afle din partea aceea, cum a cunoscut națiunea aleasă a lui Dumnezeu pe Moise? Când Moise și-a întins toiagul de păstor peste Egipt, au venit plăgi pustitoare, și când la Marea Roșie l-a ridicat împotriva lui Faraon, apela marii s'au năostit asupra tuturor oștirilor lui Faraon și le-a nimicit. (Ex. 7:20; 8:5, 16, 17; 9:23; 10:13; 14:16, 26-28). Această întrebuintare a toiagului pentru nimicire simbolizează ceea ce va face Christos acum.

Păstorul regal

10. Pentru a vedea mai departe reprezentată stăpânirea toiagului de fier care acum se apropie, să ne întoarcem spre un alt bărbat, pe care l-a ridicat Iehova Dumnezeu ca pe reprezentantul Său vizibil, ca să pască pe poporul Său aies. Acest om a fost David. El a fost odată un păstor din Betleemul lui Iuda. În zilele sale, la cerința poporului a fost întemeiată o împărăție peste națiunea lui Israel. Regele guvernant de atunci, Saul din Gibeon, s'a dovedit a fi un păstor necredincios peste turma lui Dumnezeu. Marele Proprietar al turmei a uns un alt om pentru a fi conducătorul și păzitorul Său vizibil, și anume pe David. După mari prigoniri din partea gelosului Saul, David a ajuns la timpul hotărât pe tron. El a luat orașul Ierusalim cu totul în posesiune, și și-a întemeiat tronul în cetățuia sa, numită Sion. Din acest motiv Ierusalimul, noua capitală, a fost cunoscută de asemenea sub numele „Sion”. David a aparținut la seminția lui Iuda. Prin faptul că Iehova Dumnezeu a ales pe David pentru împărăție pe muntele Sion, a trecut pe lângă seminția lui Efraim, a fiului preferat al lui Iosif, și a ales pe Iuda, în armonie cu profeția lui Dumnezeu: „Iuda este un pui de teu... Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire (dătorul de legi, nota marginală) dintre picioarele lui, până va veni „Silo” (Aducătorul de pace), și de El vor asculta popoarele (lui i se vor alătura, nota marginală)”. (Gen. 49:9, 10). În conformitate cu această vorbire simbolică, David a fost „leul din seminția lui Iuda”.

11. Algoria lui Dumnezeu a păstorului iudeu David spre a fi rege-păstor peste turma lui Dumnezeu, este descrisă în Psalm 78:67-72, după cum urmează: „Inșă a lepădat cortul lui Iosif, și n'a ales seminția lui Efraim: ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubește. Și-a zidit sfântul locaș ca cerurile

de înalt, și tare ca pământul, pe care l-a întemeiat pe veci. A ales pe robul Său David, și l-a luat dela staulele de oi. L-a luat din darul oilor, cari alăptau, ca să pască pe poporul Său Iacov, și pe moștenirea Sa Israel. Și David l-a cârmuit cu o inimă neprihănită, și i-a povățuit cu mâni pricepute”. Regele David a fost numai un păstor vizibil, omeneșc; el a reprezentat însă pe Proprietarul de fapt și Păstorul turmei naționale, și anume pe Dumnezeu Domnul, la care s'a închinat David, când a sezut pe muntele Sion, pe tron, și-a zis despre el, că șade pe tronul lui Dumnezeu; și despre urmașul lui David s'a zis, că șade „pe scaunul de domnie al lui Iehova, ca împărat în locul tatălui său David”. (1 Cronici 29:23). Deoarece David a fost un om din carne și sânge, nu a putut să șadă pe tron la dreapta lui Iehova în cerul spiritual. David reprezintă însă pe unul hotărât, care face aceasta la timpul fixat al lui Dumnezeu. „Căci David nu s'a suț în ceruri, ci el singur zice: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”. Fapte 2:34, 35.

12. Regele David a fost un păstor credincios peste turma lui Dumnezeu; căci a condus credincios națiunea în închinarea curată a Marelui Păstor național Iehova. Din cauza credincioșiei lui David în închinarea justă la Dumnezeul adevărat și viu, Iehova a încheiat cu el un legământ pentru o împărăție veșnică, o domnie teocratică veșnică. Când Iehova a introdus acest legământ pentru împărăție, a vorbit de serviciul special, pentru care a ridicat pe David. Prin aceasta a arătat serviciul, care va fi făcut de Moștenitorul veșnic al acestui legământ al împărăției în folosul poporului lui Dumnezeu.

13. Profetul lui Dumnezeu Natan a zis lui David: „Așa vorbește Domnul: Nu tu îmi vei zidi o casă de locuit. Căci Eu n'am locuit într-o casă din ziua când am scos pe Israel din Egipt până în ziua de azi; ci am mers din cort în cort, și din locaș în locaș. Pretutindeni, pe unde am mers cu tot Israelul, am spus Eu o vorbă vreunui din judecătorii lui Israel, cărora le poruncisem să pască pe poporul Meu, am zis Eu: 'Pentru ce nu-Mi zidiți o casă de cedru?'... Așa vorbește Domnul oștirilor: Te-am luat dela pășune, dinapoia oilor, ca să fii căpetenia poporului Meu Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta, și ți-am făcut nume ca numele celor mari de pe pământ... Am smerit pe toți vrăjmașii tăi. Și îți vestesc că Domnul îți va zidi o casă... voi ridica sământa ta după tine, și anume pe unul din fiii tăi... și-i voi întări pe vecie scaunul lui de domnie... El voi așeza pentru totdeauna în Casa Mea, și în împărăția Mea scaunul lui de domnie va fi întărit pe vecie”. — 1 Cronici 17:4-14.

14. Este perfect clar, pentru că Acela, care va fi Moștenitorul veșnic al celui legământ cu David, se va numi: „fiul lui David”. Deși David a fost regele Israelului, el n'a putut personal să aducă împlinirea celui legământ, deoarece el a fost muritor și a murit. Din același motiv nimeni dintre urmașii la tron al lui David n'a putut aduce la îndeplinire, împlinirea legământului, pentru că el stăteau sub condamnarea morții, pe care au moștenit-o dela Adam, păcătosul. Acela, care poate să moștenească și va moșteni acea împărăție ca „fiul lui David”, este unul, care posedă plinătatea unei vieți veșnice, și anume nemurire. Cine s'a dovedit că acest „fiu al lui David” și cum a ajuns în presuncea vieții fără sfârșit, ne este explicat prin apostolul Petru în Faptele Apostolilor 2:29-33: „Cât despre patriarhul David, să-nu fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui e în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Christos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților; (Hades) și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori al Lui. Și acum, odată ce s'a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit dela Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a tarat ce vedeți și auziți”. Cu aceste cuvinte inspirate apostolul Petru marchiază pe Isus Christos ca Moștenitorul și Fiul lui David.

15. Petru confirmă acest fapt, adăugând: „Căci David nu s'a suț în ceruri, ci el singur zice: 'Domnul a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale'. Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Christos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi”. Fapte 2:34-36.

8. Despre cine este Moise conform Sfintei Scripturi o ilustrație?

9. Care este în această zi întrebarea urgentă cu privire la cunoașterea acestui Păstor adevărat?

10. Pe cine l-a ridicat Iehova ca păstor pentru tronul din Israel? și pentru ce nota fi asemănat cu un leu?

11. Pe cine a reprezentat Regele David ca păstor regal? și pentru ce nu a putut să șadă David la dreapta lui Iehova pe tronul Său?

12. În ce privință s'a dovedit Regele David ca un păstor credincios? și spre ce a arătat Dumnezeu prin legământul deosebit pe care l-a făcut cu David?

13. Ce casă nu l-a permis Dumnezeu lui David ca să clădească? Dumnezeu a încheiat însă cu David un legământ ca să clădească care casă?

14. 15. Pentru ce n'au putut David și urmașii săi păcătoși să împlinească acel legământ pentru împărăție? și cum marchiază Petru pe moștenitorul legământului?

¹⁶ Pentru că Christos Isus a fost pironit pe stâlp și a murit acolo, El a trebuit să primească — când Iehova Dumnezeu L-a înviat din cei morți și n'a lăsat sufletul Său sau viețea Sa pentru totdeauna în hades sau în groapă — plinătatea puterii pentru o viață fără sfârșit sau nemurire. De aceea a zis Christos Isus apostolului Ioan în vedenia sa din Apocalips: „(Eu sunt) Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în veștii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților (hades)”. (Apoc. 1:18). Dumnezeu cerului a invitat pe cop. lui-păstor David dela Betleem pe muntele Sion în Ierusalim, să șadă pe tronul literal al lui Iehova, pentru că David a fost o creatură muritoare din carne și sânge. După aceea, în împlinirea legământului împărăției cu David, Dumnezeu a invitat pe Christos Isus, pe Fiul lui David, să șadă pe tronul cereș, la dreapta lui Dumnezeu a Celui Prea Înalt. În felul acesta Christos Isus și-a luat locul în Sionul cereș sau în organizația principală, care a fost preumbrită prin Sionul pământesc din Palestina. Când El, care a biruit această lume, a vorbit mai târziu despre acesta lui Ioan, a zis: „Și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”. (Apoc. 3:21). Când a șezut pe tron, femeia lui Dumnezeu — adică organizația lui Dumnezeu, care este sus — a născut pe Christos Isus într'un înțeles desăvârșit ca Sămânța sa, care a fost rănită de șarpe la călcăiu, dar la timpul dinainte hotărât al lui Dumnezeu va zdrobi capul acestui șarpe. — Gen. 3:15.

Toiagul de fier în ilustrație

¹⁷ Regele pământesc: David n'a aplicat la poporul său toiagul de fier. Acest popor era turba lui Dumnezeu, și David îl iubea. El s'a îngrijit foarte mult pentru binele tuturor membrilor acestui popor și a căutat să-i conducă pe calea dreaptă a înclinării la Dumnezeu, să-i nutrească cu cuvântul lui Dumnezeu și să-i păzească de dușmanii lor politici și religioși. Pînă de iubire s'a îngrijit de ei, așa cum a avut grije de oile tatălui său Isai, pe cămpurile din jurul Betleemului. Odată David a făcut o greșală mare, și Dumnezeu și-a exprimat disprețul prin aceea că a pedepsit pe supușii lui David. Pînă de îngrijire și-a mărturisit după aceea David fapta rea și a zis: „Iată că am păcătuit! Eu sunt vinovat; dar oile acestea, ce au făcut? Mîna Ta să se întinde dar împotriva mea, și împotriva creșii tatălui meu!” (2 Samuel 24:17). Nici în timpul când a fost urmărit ca un animal sălbatic de persecutătorul său, regele Saul, și nici într'un alt timp, David nu s'a purtat rău cu turba lui Dumnezeu și nu a aplicat toiagul de fier împotriva sa. Când s'au ridicat din mijlocul poporului hoji și într'o conspirație sab Absalom, sub fiul propriu al lui David, au căutat să fure oile, regele David a luat măsuri aspre pentru a nimici conspirația și a sprijini legământul lui Dumnezeu pentru împărăție. Față de dușmanii păgâni, potrivnici, națiunile închinătoare la demoni de jur împrejur, cari au ținut ocupat teritoriul, pe care Dumnezeu îl întregul pământ a promis că-l va da semintei lui Avram, Regele David a întrebunțat toiagul de fier. Gen. 15:18-21.

¹⁸ David a fost unsul lui Iehova, deoarece el a fost uns cu ulei prin profetul Samuel ca rege viitor al lui Izrael. În limba ebraică, pe care a vorbit-o David, cuvântul pentru uns se numește *Mashtahh*, adică *Christos*. David a compus în zilele când Dumnezeu îl așeză pe tronul muntelui Sion, națiunile păgâne și din cea a lui Saul, un psalm, care se sfârșește cu următoarele cuvinte: „El dă mari izbăviri împăratului Său, și dă îndurare unsului Său (*mashtahh*): lui David, și semintei lui, pe vecie”. (Ps. 18:50). Conform scopului lui Dumnezeu unsul trebuie să triumfeze asupra dușmanilor. Spre a anunța aceasta Psalmistul a scris: „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui. Acolo voi înălța puterea lui David, voi pregăti o candelă *Unsul Meu (mashtahh)*, voi îmbrăca cu rușine pe vrăjmașii Lui, și peste El va străluci cununa Lui”. (Ps. 132:13, 17, 18).

¹⁹ Pe toate națiunile, cari sunt dușmane Regelui uns al lui Iehova preumbrir prin David, le asteptă inevitabil un tratament strict prin mîna lui Dumnezeu, cum este exprimat aceasta în următoarele cuvinte profetice: „Am ridicat din mijlocul poporului un tânăr: am găsit pe robul Meu David, și l-am uns cu untdelemnul Meu cel Sfânt, Mîna Mea îl va sprijini, și brațul Meu îl va întări. Vrăjmașul nu-l va prinde, și cel rău nu-l va apăsa; ci voi zdrobi dinaintea lui pe potrivnicii lui și voi lovi pe cei ce-l urăsc. Credințioșii și bunătatea Mea vor fi cu el, și țăriia lui se va înălța prin Numele Meu. Nu-Mi voi călca legământul, și nu voi schimba ce a eșit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare lui David? Sămânța lui va

dănuți în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna; va dănuți pe vecie, și ca martorul credințios din cer”. (Ps. 89:19-24, 34-37). Acel legământ pentru împărăție care va dura veșnic va înșela tot așa de puțin ca soarele și luna. Deci, aceia care sufăr ocară, pentru că urmează pe urmele unsului lui Dumnezeu, se vor bucura de burătățile lui Dumnezeu și vor vedea, cum vor suferi toți dușmanii lui Mesia legii de fier: „Unde, sunt, Doamne, îndurările (bunătățile, Biblia *Eibzfelder*) Tale dinăun, pe cari le-ai jurat lui David, în credințioșia Ta? Adu-Ți aminte, Doamne, de ocara rebelor Tai, adu-Ți aminte că pot în sân ocara multor popoare; adu-Ți aminte de ocările vrăjmașilor Tai, Doamne (Iehova); de ocările lor împotriva pașilor *unsului Tau (mashtahh)*. Ps. 89:50-52”.

²⁰ În decursul guvernului Regelui David dușmanii, atât naționali cât și personali, au simțit toiagul de fier al unsului lui Iehova. Această s'aintâmplat într'o măsură mică și ca tablou despre lucruri mai mari, cari se întâmplă acum. De abia s'a așezat Regele David pe tronul său, pe muntele Sionului, când dușmanii încapăținați ai turmei lui Dumnezeu, cari au atacat adesea oile Sale, și-au aplicat tactica militară împotriva lui David. Raportul sună: „Filistenii au auzit că David fusese uns împărat peste tot Izraelul, și s'au suit cu toți să-l caute. David a fost înștat de acest lucru, și le-a leșit înainte. Filistenii au venit, și s'au răspândit în valea Refaimiților (lângă Ierusalim)”. Apoi Cel Atotputernic a dat pe acești dușmani ai unsului tipic în mîna lui David ca să fie bătut cu toiagul de fier, și David a zis: „Dumnezeu a risipit pe vrăjmașii mei prin mîna mea, ca pe niște ape care se scurg”. „Ei și-au lăsat acolo dumnezeii, cari au fost arși în foc, după porunca lui David”. (Când Filistenii au atacat pentru prima oară, dumnezeii lor n'au reușit, totuși Filistenii au venit cu o armată împotriva regelui uns al lui Iehova. Iarăși a dat Dumnezeu, Domnul oștirilor, pe dușmani ca să fie bătut și zdrobiți cu toiagul de fier. „David a făcut cum îi poruncise Dumnezeu, și oastea Filistenilor a fost bătută dela Gabeon până la Ghezer. Faima lui David s'a răspândit în toată țara, și Domnul l-a făcut de temut pentru toate neamurile”. — 1 Cron. 14:8-17.

²¹ În timpul de mai târziu al domniei lui David s'au ridicat alte națiuni păgâne în țara făgăduinței împotriva lui David și a teocrației tipice; pe care a guvernăto în numele lui Dumnezeu. Toate au fost bătute și subjugate în campania de război a lui Iehova prin toiagul de fier al regelui Său uns. Pentru a anunța împotriva lui a învârtit scēptul de fier stăpânitorul uns al Domnului, raportul biblic zice: „Vase de argint, vase de aur, și vase de aramă. Împăratul David le-a închinat Domnului, cum închinase și argintul și aurul luat dela toată neamurile pe cari le-briuse. Din Siria, din Moab dela fiil lui Amon, dela Filistenii, dela Amalec și din prada dela Hadadezer, fiul lui Rehob împărat din Toba. La întoarcerea dela biruința lui asupra Sirienilor, David și-a făcut iarăși un nume, bătând în Valea Sării optsprezece mii de Edomiți. A pus străji în Edom, a pus străji în tot Edomul. Și tot Edomul a fost supus lui David. Domnul ocrotea pe David pretutindeni pe unde mergea. David a împărățit peste Izrael, și făcea judecată și dreptate la tot poporul lui”. — 2 Sam. 8:10-15.

²² Astfel de fapte formează fondul clar, care se ajută să înțelegem Psalmul al doilea. Când David, regele uns al lui Iehova, a șezut pe tronul muntelui Sion, națiunile păgâne s'au infuriat în țara făgăduinței și s'au strâns laolaltă împotriva lui, spre a împiedeca sa ajungă în cătușele sau „legăturile” teocrației tipice a lui Iehova. Popoarele păgâne, cari prin domniitorii lor au fost organizate în mod forțat, pentru războiul, au „cugetat lucruri deșerte”. Ele au conspirat degeaba să oprească întinderea teocrației tipice a lui Iehova și să răstoarne legământul lui Dumnezeu pentru împărăție cu David. Hotărîrea lui Dumnezeu a Celui Atotputernic împotriva lor, a trebuit să rămână în picioare. Dumnezeu a hotărît ca regele Său pe Sion să meargă împotriva tuturor acelor națiuni îndărătnice, contrare, și să le zdrobească cum sfârșă un olar cu un toiag de fier oale. Ele au fost zdrobite, cum este spus în Psalmul al doilea în felul următor:

²³ „Pentru ce se întărită ne: murile, și pentru ce ugetă popoarele lucruri deșerte? Împărății pământului se răscoală, și domniitorii se sfătuesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său (*mashtahh: Christos*) zicând: „Să le rupem legăturile lor!” Celce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei: „Apoi, în mîna Lui, le vorbeste. și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: „Totuș, Eu am uns pe împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt”. Eu voi vesti hotărîrea Lui, — zice Unsul — Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de croștenire, și marginile pământului în stăpânire: Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar”. — Psalm 2:1-9.

16. a) Când a primit Isus plinătatea puterii pentru o viață fără sfârșit, și unde L-a poștit Dumnezeu să șadă?

b) Ca a cănui sămânța a fost născut El în felul acesta?

17. Pentru ce n'a întrebunțat David toiagul de fier împotriva națiunii lui Izrael? și împotriva cui l-a întrebunțat?

18, 19. a) Cum a fost numit David ca Regele uns? și ce este scopul lui Dumnezeu cu privire la dușmanii unsului Său?

b) De ce durată este legământul Său pentru împărăție?

20. Cum au suferit Filistenii toiagul de fier din mîna lui David?

21. Împotriva căror alte națiuni a întrebunțat David toiagul de fier, conform raportului biblic?

22, 23. Cum s'a împlinit deci psalmul al doilea în tip?

Mai Marele David și toiagul Său

²⁴ Psalmul al doilea citat mai sus, și faptele istorice ca baza sa, sunt toate profetice și arată spre evenimente în secolul nostru al douăzecilea, mai ales la cele întâmplate dela anul 1914 d. Chr. David este o figură profetică, care arată spre Regele veșnic uns al lui Iehova, care șade pe tronul ceresc. Aceasta reiese foarte clar din Sfânta Scriptură. Națiunile și popoarele „creștinătății” s'au dat drept turma lui Dumnezeu. Stăpânitorii lor politici, financiari și religioși au susținut că sunt puși de Dumnezeu și conduc stăpânirea peste popoare pe baza dreptului divin; totuși ei au fost păstori egoști, fără îndurare asupra popoarelor supuse lor. Și au imprăștiat pe oile adevărate ale lui Dumnezeu, ale lui Iehova, în strădăința de a distruge organizația lor și să i lase să flămânzească spiritual, atât de mult timp până când vor face compromise cu lumea aceasta. Mulți oameni sunt după înclinarea lor blânzi ceea ce le-ar putea ajuta, să devină oi ale turmei mari a lui Iehova. Dar păstorii cari apasă crud al acestei lumi caută să-i imprăștie și să-i țină departe de staulul lui Iehova, al Marelui Păstor, pentru că să nu poată găsi calea spre El, Stăpânitorii au fost ca animale tari între cei ce s'au pretins a fi turma lui Dumnezeu și în egoismul lor au împins pe alții la o parte ca să iele mai întâi ce este mai bun pentru ei. Felul cum au urit și persecutat națiunile pe Martorii lui Iehova în decursul războiului mondial din 1914 și de atunci încolo, confirmă aceasta pe deplin. În Ezechiel, capitolul 34, este prezis și astăzi se împlineste. Apoi este arătată eliberarea pe care o procură Iehova, Cel Veșnic, oilor Sale printr-un David, care este mai mare ca acel rege cu același nume din timpul vechiu. Citim:

²⁵ „De aceea, așa te vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată că voi judeca între oaia grasă și oaia slabă. (Eu însumi voi trece la raptă. Voi făpturi grosolană; voi ați împins la o parte oile slabe, *Moffatt*). Pentru că ați izbit cu coasta și cu umărul, și ați împuns cu coarnele voastre toate oile slabe, până le-ați izgonit, voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie de jaf, și voi judeca între oaie și oaie. Voi pune peste ele un singur păstor, care ie va paște și anume pe Robul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul, voi fi Dumnezeuul lor, și Robul Meu David va fi voivod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit” (Ezechiel 34:20-24) „Nici nu se vor mai spurca (oile Izraelului spiritual); prin idolii lor, și uriciunile lor, și cu toate fărâdelegile lor. Ii voi scoate din toate abaterile cu cari au păcătuit, și-i voi curăți; ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul lor. Robul Meu David va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor. Vor umbra în porunci Mele, vor păzi legile Mele și le vor împlini. Vor locui iarăși în țara, pe care am dat-o robului Meu Iacov, și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor, și copiii copiilor lor, pe vece, și robul Meu David va fi voivodul lor în vece”. — Ezechiel 37:23-25.

²⁶ David cel amintit aici nu este credinciosul David din timpul vechiu, care va fi înviat în curând din cei morți la viață pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu, ci este Christos Isus. Iehova Dumnezeu L-a îmbrăcat cu nemurire pentru că să fie în ceruri la dreapta Sa 'prinț în vece'. De aceea se referă Psalmul al doilea la Christos Isus ca Regele uns cu spiritul lui Iehova. A aplica în felul acesta Psalmul, nu este o interpretare particulară a „Turnului de Veghere”. Prin faptul că Biblia inspirată în Faptele Apostolilor 4:24-27 citează prima sau împlinirea mică a Psalmului, aplică Psalmul pentru noi și zice: „Stăpâne, Doamne... Tu ai zis... prin gura părintelui nostru David, robul Tău: 'Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce ugeată noroadele lucruri deșarte? Impărații pământului s'au răscolat, și domnitorii s'au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său (impotriva Christosului Său; alte traduceri)'. În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s'au însoțit în cetața aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele (mulțimii poporului, Biblia rev. Zürcher) lui Israel”. Încă „n ai martor, apostolul inspirat Pavel, aplică Psalmul al doilea la Christos Isus, zicând: „Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: 'Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut'. Că L-a înviat din morți, așa că nu se va mai întoarce în putrefiere, a spus-o când a zis: 'Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte, pe cari le-am făcut lui David'. Fapte 13:32-34.

²⁷ Dumnezeu a înviat pe Christos Isus din morți și L-a ridicat pe tronul veșnic ceresc, după ce guvernatorul de provincie al Romei și evreii, cari au ales pe Cezar ca prietenul lor, au

conspirat împreună și au strigat împotriva lui Christos Isus și au 'cugetat lucruri deșarte', ca să-L omoare pentru totdeauna și astfel să-L împiedice să devină rege. Este însă evident, că aceasta a fost numai prima sau împlinirea mică a profeției din psalmul al doilea. De ce este aceasta evident? Pentru că Christos Isus, când S'a înălțat la cerși S'a așezat la dreapta lui Iehova, nu Și-a început imediat stăpânirea activă pe muntele Sion. Acest fapt este evident, pentru că națiunile politice ale pământului nu au dorit, ca împărăția lui Christos să fie întemeiată în locul lor, și totuși n'au fost sfărâmate ca oalele și măturate de pe pământ. Nimeni nu poate susține conform rașunii sau cu Sfânta Scriptură, că prin propovăduirea evangheliei între națiuni în tot timpul celor o mie nouă sute de ani trecuți națiunile au fost zdrobite, fie literal sau simbolic. Desigur niciun om cu minte sănătoasă nu va voi să susțină, că propovăduirea evangheliei pentru cei blânzi a fost învârtirea sceptrului de fier sau a toiagului de fier. Prin propovăduirea evangheliei statele ca națiuni păgâne nu au fost distruse; pentru că cu toată numărarea de „creștinătate” pe care păstorii falși religioși au aplicat-o națiunilor, acestea sunt mai păgâne de cât oricând mai înainte. De fapt ele se poartă mai rău decât păgânii cu totul nelegiuți, pentru că ele își exercită păgânătatea politico-comercială-religioasă în numele lui Dumnezeu și al lui Christos, prin ceea ce aduc mare ocară asupra numelui lui Iehova și zăpăcesc popoarele cu privire la adevărata împărăție a lui Dumnezeu condusă de Christos Isus.

²⁸ Apostolii Petru și Pavel aplică psalmul 110 la mai marele David, la Christos Isus. Acest psalm declară, că Christos Isus, după ce S'a așezat în ceruri la dreapta lui Iehova, trebuie să aștepte timpul hotărât al lui Dumnezeu, până când toți dușmanii Săi vor fi puși sub picioarele lui Christos, pentru a-i distruge apoi. Pavel zice: „(Christos) după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui”. (Evrei 10:12, 13). El a așteptat în decursul tuturor secolelor ale așa numitei „ere creștine”; și în acest timp a fost aleasă din lume „biserica lui Dumnezeu” sau „turma lui Dumnezeu”. Această biserică sau turmă a lui Dumnezeu este chemată să fie unită cu Christos în stăpânirea Sa pe tronul ceresc. (Apoc. 3:14, 21). Ea a fost luată cu El în legământul pentru împărăție. Luca. 22:29.

²⁹ Cei credincioși ai bisericii lui Iehova Dumnezeu, trebuie să biruiască lumea, așa cum a făcut aceasta Capul și Conducătorul lor Christos Isus. Ei fac aceasta prin aceea că nu se potrivește lumii acesteia și nu devin o parte a organizației sale și nu fac niciun fel de compromise cu ea. În închinarea Tatălui ceresc și în propovăduirea vestii bune a împărăției lui Dumnezeu ei se orientează după pilda lui Christos.

³⁰ Christosul glorificat zice membrilor bisericii: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier, și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere dela Tatăl Meu”. (Apoc. 2:26, 27). Aceasta dovedește, că Christos Isus nu Și-a luat puterea Sa activă și nu a început să zdrobească pe națiuni imediat după înălțarea Sa la dreapta Tatălui Său în ceruri. Pentru ce? Pentru că urmașii Săi credincioși, cari biruiesc această lume și mor ca credincioși, trebuie să aștepte a doua Sa venire pentru că să fie înviați din moarte ca creaturi spirituale și să fie uniți cu El în împărăția Sa. Ei trebuie deci să aștepte până când vine El în împărăția Sa; și El le-a zis că trebuie să meargă ca să primească împărăția dela Tatăl Său, iar după aceea Se va întoarce. (Luca 19:12, 15; Marcu 13:34-37) La venirea Sa dintăi El a trebuit să pună mărturie pentru Iehova și să propovăduiască omenirii împărăția lui Dumnezeu. La venirea Sa a doua trebuie să-și înceapă împărăția. Că El își începe împărăția, înseamnă sfârșitul acestei lumi vechi; deoarece prin această stăpânirea lui Satan asupra acestei lumi este întreruptă. Christos Isus, înviază apoi pe membrii bisericii, pentru că să se alăture lui Christos în zdrobirea națiunilor.

³¹ Ca sprijin al celor spuse, „descoperirea” lui Christos descoperă despre ceea „ce trebuie să se întâmple în curând” următoarele evenimente: „Și în cer s'au auzit glasuri puternice, cari ziceau: Impărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Christosului Său (stăpânirea regală peste lume a revenit Domnului nostru și unsului Său, Schlachter). Și El va împărăți în vece vecilor... Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniașă, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc

24, 25 a) Ce fel de păstori au fost stăpânitorii națiunilor învești conform descrierii profetului Ezechiel?

b) Prin care păstor va veni eliberarea poporului conform declarației lui Dumnezeu?

26. Cine este David cel promis? și de ce nu este o interpretare particulară a „Turnului de Veghere”, dacă aplicăm la el psalmul al doilea?

27. Din cari fapte ale celor nouăsprezece secole trecute reiese deslușit, că aceasta a fost numai prima împlinire sau împlinirea mică a psalmului al doilea?

28. La cine se referă Psalmul 110? și ce arată psalmul cu privire la ceea ce El a trebuit să aștepte?

29. Cum biruiesc această lume tovarășii împărăției?

30. La ce stăpânire peste națiuni a promis Isus astorfel de biruitori că vor lua parte? Și ce dovedește aceasta cu privire la aplicarea toiagului de fier?

31, 32. Cum arată Apocalipsa 11: 15-19, că stăpânirea cu toiagul de fier nu se începe înainte de învierea sfinților morți?

pământul! Și templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis. — Apoc. 11:15-19.

22. Națiunile n'au spus mulțumită lui Dumnezeu Cel Atotputernic, că Și-a luat puterea și Și-a întemeiat împărăția și a îmbrăcat pe Christos Isus cu autoritatea împărăției. Ele au fost pline de mânia și supărare. De aceea merită aceste națiuni, că mânia Celui Atotputernic vine peste ele, și mânia Sa se exprimă prin Christos, prin Regele Său așezat pe tron. Să observe fiecare, că în timpul, când împărăția lumii noi devine împărăția lui Dumnezeu și a Christosului Său și când izbucnește mânia națiunilor lumesti și se aprinde mânia lui Dumnezeu împotriva astorfel de națiuni, este sosit și timpul hotărât al lui Dumnezeu când tratează cu servii săi morți, sfârșii, și le dă răsplata lor. Înainte ca să li se poată da acestor sfinți putere peste națiuni pentru ca să stăpânească cu toiag de fier peste aceste națiuni și să le zdrobească ca pe niște vase de lut, ei trebuie să fie înviați.

23. Să se observe că Christos Isus a dat vedenie despre nașterea copilului de parte bărbătească în cer, după ce templul lui Dumnezeu în cer a fost deschis, Ioan care a avut vedenie, o descrie cu cuvintele: „În cer s'a arătat un semn mare; o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască. În cer s'a mai arătat un alt semn; iată, s'a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununii împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ. Balaurul a stătat înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mânăce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cărmuiască toate neamurile cu un toiag de fier (cu imblăciu de fier, Moffați). Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul lui de domnie”. (Apoc. 12:1-5). Cărmuirea tuturor națiunilor acestei lumi cu un imblăciu de fier, cu sceptru sau cu un toiag de fier' trebuie să aibă loc după nașterea copilului de parte bărbătească și după ce este așezat pe tron. Christos Isus a dat cu privire la aceasta o vedenie lui Ioan, și aceasta l'a mai mult de o jumătate de secol după ce El s'a ridicat la cer: și El a dat această viziune ca o profecție de pre lucruri, cari au trebuit să se întâmple după zilele lui Ioan. Nașterea stăpânitorului 'copil de parte bărbătească' și urcarea Sa pe tron n'a avut loc la înălțarea lui Isus în ceruri, înainte cu nouăsprezece sute de ani, când S'a așezat la dreapta lui Dumnezeu, ci are loc în timpul, când Isus, la sfârșitul timpului așteptării Sale — în anul 1914 d. Chr. — începe stăpânirea împărăției cu Tatăl Său, ca să facă pe dușmani scaunului picioarelor Sale. Atunci a fost născut Christos ca rege de femeia sau organizația lui Dumnezeu

Lovirea cu toiagul

24. În alt loc în publicațiunile *Turnul de Veghere* s'a dovedit pe baza Bibliei și a faptelor, că anul 1914 marchează sfârșitul celor „șapte timpuri” ale națiunilor, pe care Christos Isus a trebuit să-l aștepte. Deci anul 1914 este marcat ca timpul nașterii stăpânitorului 'copil de parte bărbătească' și al urcării Sale pe tron, pentru că atunci Atotputernicul Dumnezeu Și-a luat puterea Sa de Stăpânitor; a îmbrăcat pe Christos Isus cu autoritatea împărăției și l'a poruncit să meargă înainte. Psalmul 110: 1,2 a prezis aceasta dinainte: „Domnul (Iehova) a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. Domnul va întinde din Sion toiagul de cărmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi”. Când națiunile „creștinătății” s'au mâniat în anul 1914, în primul război mondial, Iehova a întins toiagul Domnului nostru Isus de la tronul Său în Sionul cereș și a început imediat să facă pe dușmanii Săi scaunului picioarelor Sale. Conform descoperirii, pe care ne-a dat-o Christos, știm ce a nămat; noi cităm din cuvintele Sale: „Și în cer s'a făcut un război, Mihail (copilul de parte bărbătească) asemenea lui Dumnezeu - Christos Isus) și îngerii lui s'au luptat cu balaurul (împotriva balaurului). Și balaurul cu îngerii lui s'au luptat și ei, dar n'au putut birui; și locul lor nu li s'a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui”. Apoc. 12:7-9.

25. Strigătul care s'a ridicat în ceruri, când Diavolul și îngerii săi au fost aruncați afară din ele, dovedește că nașterea copilului de parte bărbătească și înălțarea Sa pe tron în anul 1914 d. Chr., simbolizează nașterea guvernului lui Iehova exercitat prin Christos. „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea (salvarea), puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Christosului Lui; pentru că pârșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat

jos. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, (cari locuiți pe pământ, Luther) pământ și mare! Căci diavolul s'a pogorit la voi, cuprins de o mânia mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. - Apoc. 12:10, 12.

26. Diavolul are mânia mare pe împărăția întemeiată a lui Dumnezeu, care este guvernată prin al său Mesia, și el atăță pe toate națiunile și guvernele lumii vechi la mânia împotriva stăpânirii teocratice. Primul și al doilea război mondial n'a fost purtat de națiuni în interesul stăpânirii teocratice a lui Iehova, condusă de Christos, ci în interesul propriei lor stăpâniri mondiale. Diavolul le atăță la mânia, pentru că el recunoaște acum, că Regele teocratic a lui Iehova, Christos Isus, va zdrobi peste puțin timp tot așa de sigur ca moartea pe națiunile organizației mondiale a Diavolului cu sceptrul Său de fier sau cu toiagul Său de fier. Aceasta însemnează zdrobirea întregii organizații vizibile a lui Satan între oameni. Imediat după această sfărâmare a stăpânirii pământești a lui Satan va urma zdrobirea capului șarpeului vechi, și anume nimicirea organizației sale invizibile de demoni. El nu mai este apoi capul vreunei stăpâniri în universul lui Dumnezeu, ci va fi pecatuit în adâncul lipsei totală de putere. Apoc. 20:1-3.

27. Iehova Dumnezeu a ridicat pe tron pe Păstorul Său, Christos Isus, Regele care este mai mare ca David. În armonie cu conspirația internațională de odinioară împotriva stăpânirii lui David pe muntele Sion, se asociază astăzi toate națiunile acestei lumi într'un complot mondial împotriva stăpânirii Regelui uns al lui Iehova în Sionul cereș. Organizația internațională pentru pacea și siguranța acestei lumi, împreună cu bomba sa atomică, înseamnă culmea conspirației lor împotriva împărăției lui Dumnezeu, chiar și dacă are binecuvântarea preoților catolice, protestante; evreiești și păgâne. Organizația internațională este din lumea aceasta, din lumea veche și nu din lumea nouă, pe care o face Dumnezeu. De aceea ea nu este pentru împărăția lui Iehova sub Christos Isus. Bomba sa atomică n'a fost făcută în interesul teocrației lui Iehova, sub Christos. Ea a fost făcută după cum se susține în interesul democrației; și democrațiile din timpul de după război au dat naștere la stăpânitori și încă tot mai crează de aceia, care se află în marea conspirație mondială împotriva stăpânirii teocratice a lui Iehova, exercitată prin Christos. Această infurie a națiunilor este însă degeaba, și popoarele cugotă lucruri deșarte, în timp ce regii lor pământești și stăpânitorii lor pășesc și se sfătuesc împotriva lui Iehova și a Regelui Său uns. Regele Său a ocupat în Sionul cereș pentru totdeauna tronul. De mulți ani a vorbit Iehova în mânia Sa prin martorii Săi națiunilor. În curând le va îngrozi în văpaia mănii Sale prin războiul universal definitiv al Armagedonului. El va da Regelui Său semnul și Christos Isus va cărmui sau va paște pe națiunile îndărătnice cu toiagul său de fier.

28. Cum procedează Regele lui Iehova cu toiagul Său împotriva complotului mondial, este reprezentat în Apocalips 19:11-21, unde este spus: „Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s'a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se chema Cel credincios și Cel adevărat, și El judecă și se luptă (poartă război, Biblia Elberfelder) cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununii împărătești... Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge (sângele dușmanilor Săi). Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu. Ostile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu în subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe cari le va cărmui cu un toiag de fier. Și va căca cu picioarele teacul vinului mănii aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: Împăratul împărățiilor și Domnul domnilor... Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împărățiilor, carnea căpitanilor (comandanților, *Goodspeed*), carnea celor viteji (a celor puternici, *Rösch*), carnea cailor și a călăreților; și carnea a tot felul de oameni slobozi și robi, mici și mari! Și am văzut fiara și pe împărății pământului și ostile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce șade călare pe cal și cu oastea Lui”. Îndată după aceea este descris în simbol sfârșitul tuturor acestora, și anume zdrobirea alianței mondiale și a sprijinitorilor săi prin toiagul de fier.

29. Dacă aparținem la „oile” devotate ale acestui Păstor regal, atunci aplicarea toiagului Său de fier va fi o mare mângâiere pentru noi, pentru că El croiește drumul pentru stăpânirea Sa de pace, prin care binecuvintează pe toți, cari devin oile Sale. Pentru toți „oamenii de bine”, cari vreau să se ferească de a fi loviți cu toiagul Său de fier în Armagedon, este acum urgent de lipsă să asculte de vocea Păstorului bun și să fugă din lumea aceasta în staulul lui Dumnezeu.

(Watchtower din 1 Mai 1946)

26. Pe baza cărei cunoștință atăță Diavolul pe națiuni la mânia împotriva împărăției?

27. În ce înțeles se referă psalmul 2:1-9 la timpul nostru?

28. Cum este reprezentată în Apocalips 19:11-21 procedarea regelui cu toiagul de fier, și ce este rezultatul?

29. Pentru cine va fi o mângâiere aplicarea acestui toiag de fier? și ce este în mod urgent necesar pentru „oamenii de bine” ca să facă acum?

23. Pentru ce trebuie să vină, conform Apocalipsului 12:1-5 stăpânirea cu toiagul de fier?

24. În ce fel a fost născut în anul 1914 copilul de parte bărbătească și pus pe tron? și ce a nămat imediat?

25. Cum dovedește strigătul, care s'a ridicat atunci în ceruri, că nașterea și urcarea pe tron a copilului de parte bărbătească simbolizează întemeierea împărăției?

MARELE PĂSTOR ȘI TURMA SA MICĂ

„Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția”. — Luca 12:32.

IHOVA poartă grijă de oi. El este peste ele Marele Păstor, Proprietarul lor, pentru că este Creatorul lor. Intreaga omenire este asemănată cu oi rătăcite. Profetul iudeu Isaia a făcut această comparație, când a prezis că Iehova, Marele Păstor, va arăta îndurare oilor și le va aduce la Sine înapoi, când a zis: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”, (Isaia 53:6) În acest scop ajută îngrijirea plină de îndurare, care s'a făcut în Mesia lui Iehova; asupra lui a pus Iehova nedreptatea oilor aduse îndărăt. Când s'a început această aducere înapoi, a scris unul din acele oi iudee, și anume Petru din Betsaida, la alte oi întoarse îndărăt ca și el: „Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum văși întors la Păstorul și Episcopul (veghețorul) sufletelor voastre”, (1 Petru 2:25) Ei s'au întors la Iehova, la Păstorul și Supraveghețorul lor, și au devenit turma Sa; și acestor bărbați, cari aveau supravegherea peste turmă ca și el, le-a scris Petru: Păstoriți turma lui Dumnezeu (Fiți păstori ai turmei lui Dumnezeu, *Goodspeed*), care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni (nu ca tiranizatori, *Goodspeed*) peste cei ce v'au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei”. 1 Petru 5:2, 3.

² Profetațiile Cuvântului lui Dumnezeu declară în formă hotărîită că regenții comerciali, politici și religioși ai oamenilor sunt răspunzători laolaltă pentru rătăcirea „oilor” omenirii și pierderea lor. Iehova a profetit că spre folosul întregii omeniri la timpul hotărîit va pune un păstor de încredere peste ei. El a zis prin profetul Său Ezechiel: „Voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie de jaf, și voi judeca între oaie și oaie. Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște, și anume pe Robul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor. Eu, Domnul voi fi Dumnezeu lor, și Robul Meu David va fi voivod în mijlocul lor. Eu, Domnul, am vorbit!” — Ezechiel 34:22-24.

³ Numele „David” înseamnă „iubit” și marchiază pe servul iubit, pe care-l ridică Dumnezeu, ca să fie „singurul păstor” și „voivod” peste oi. Numele nu se referă la Regele David din Ierusalim, care în acel timp era mort cam de patru sute de ani, ci asupra fiului sau urmașului Regelui David, la Mesia. Toate faptele istorice au arătat Iudeilor cât și păgânilor, că acest singur este Christos Isus, care după naștere a aparținut la linia regală a lui David. Deși nu a fost numit David, de către îngrijitorii Săi pământești, totuși numele „David” sau „Iubit” se referă la El, pentru că S'a dovedit ca vrednic de a fi Fiul iubit al lui Dumnezeu. Istoria mărturisește că în timpul când a mers călare pe măgăriță în fostul Ierusalim, mulțimea mare de oameni care iubila a strigat cuvintele din Psalmul 118:25,26: „Mântuiește,

Doamne, Te rugăm (salvează acum, Biblia engleză...) Binecuvântat să fie Cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa Domnului”. Spre a cita raportul istoric: „Noroadale cari mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă, strigau: Osana (sau: te rugăm salvează acum)! Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!” (Mat. 21:9) La câteva zile mai târziu a fost pironit pe Iemni; dar în ziua a treia după aceea Iehova Dumnezeu a arătat, că a iubit pe martirul său credincios. Dumnezeu L-a înălțat pentru totdeauna ca „singurul păstor”, prin faptul că L-a înviat din moarte și L-a ridicat în cel mai înalt cer, în imediata apropiere a lui Dumnezeu, a lui Iehova, și anume la dreapta Sa. — Ef. 1:20-23.

Bunul Său Păstor

⁴ A fost deci în armonie deplină cu profetația și cele întâmplate, că Isus din Nazaret a spus: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Imi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine”. (Ioan 10:14) Cu o mie de ani mai înainte a scris David în Psalmul 23:1,2: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă”. Pentru că Isus a zis: „Eu sunt Păstorul cel bun”, și pentru că Psalmistul David a zis: „Iehova este Păstorul meu”, zic și învață preoții de religie ai „creștinătății”, că Isus Christos și Iehova sunt una și aceeași personalitate. Ei susțin că Iehova al Vechiului Testament este același ca și Isus al Noului Testament, și ei spun aceasta ca să sprijinească învățătura lor păgână despre „treime”. Astfel de preoți nu judecă clar și înțelept. Ei trec cu vederea, că amândoi, Tatăl și Fiul, pot fi Păstori, și din Tată și Fiul din cauza aceleiași ocupații a lor nu se face o persoană, așa că Tatăl ar fi propriul Său Fiul și Fiul propriul Său Tată. Unitatea ocupației îi poate face una în străduințele, interesele și scopul lor; tot așa această unitate și armonie nu-I face o singură persoană și pentru aceea nu sunt egali în putere și autoritate.

⁵ Spre explicare: Avraam a fost un mare păstor; el a avut „oi, boi”. (Gen. 12:16; 21:27, 28). El a fost mare ca păstor pentru că Iehova Dumnezeu i-a dat turme de „oi și boi”. (Gen. 24: 34, 35) Fiul iubit al lui Avraam, Isaac, a fost de asemenea un păstor ca și tatăl său. Isaac a avut „cirezi de vite și turme de oi, și un mare număr de robi”. (Gen. 26:14) Faptul însă, că amândoi au fost păstori, n'a făcut pe Avraam și pe Isaac una în persoană, în putere și în autoritate. Nu; ci în profetația biblică Avraam a fost un tip despre Iehova Dumnezeu, și Isaac un tip despre Fiul unul născut al lui Iehova, Christos Isus. În fiecare caz este vorba de două persoane, deosebite, despărțite una de alta, cu care ocazie una stă mai sus și este mai în etate decât cealaltă. Fiul lui Isaac, Iacob a fost un pas-

1. a) Cine este Marele Păstor, și cum are loc restabilirea oilor Sale pierdute?
b) Ce îndemn dă Petru aceluia cari poartă de grijă de turma Sa?
2. Cine sunt răspunzători pe pământ pentru starea de pierdere a oilor? și ce va numi Iehova, prin armare, peste omenire?
3. Cine este acel „un păstor” numit ca „David”? și cum era el ridicat să fie ca atare pe vecie?

4. In ce privește păstori, pentru ce învață profețimea religioasă că Iehova și Isus sunt una și aceeași persoană? și pentru ce este aceasta neînțelept?
5. Cum este ilustrat adevărul de mai sus în Avraam și urmașii săi?

tor ca și tatăl său; și fiul iubit al lui Iacob, Iosif, și cei zece frați vitregi ai săi au fost toți păstori. Această egalitate și activitate în serviciu nu i-a făcut pe toți una și aceeași persoană. (Gen. 30:40; 31:38-40; 37:2, 12-14) Tânărul David din Betleem a fost un urmaș îndepărtat al lui Avraam, Isaac și Iacob, și a păzit oile pentru tatăl său Isai. Fără îndoială s'a cugetat la experiențele sale ca păstor, când a scris psalmul al douăzeci și treilea.

⁹ După cum s'a explicat mai sus, Iehova, ca Marele „Păstor și Supraveghetor”, și Isus, ca „Păstorul bun”, sunt una în scop, în îngrijirea pentru oi și în interesele lor, după cum a zis Isus: „Eu și Tatăl meu suntem una”. Dar aceasta nu-i poate face și nu-i va face una în substanță, egali în putere și slavă, cum învață așa numita „mărturisire a treimii”. Când David a scris: „Iehova este Păstorul meu”, a fost un tip al 'Fiului lui David', adică a lui Christos Isus. David a reprezentat deci pe Christos Isus, cum a zis: „Iehova este Păstorul meu”, și întreg psalmul al douăzeci și treilea a fost o profecție, care se referă mai întâi la Isus și după aceea la corporația urmașilor lui Isus. Desigur Isus nu și-a vorbit lui însuși, când a repetat și a zis: „Iehova este Păstorul Meu”; Isus nu a fost Păstor peste El însuși.

⁷ În armonie cu Psalm 23:1 Isus se compară cu o oaie, care stă sub ocrotirea Tatălui Său Iehova. El a fost Mielul iubit al lui Dumnezeu. Când Ioan Botezătorul a văzut pe Isus cum la patruzeci de zile după botezul Său și ungerea Sa, a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”. (Ioan 1:29, 36) Profecția din Isaia, capitolul cincizeci și trei, compară pe Mesia, pe Isus, cu un miel sau o oaie; și când Filip, evanghelistul, a arătat eunucului etiopian, cine este Mesia, i-a propovăduit despre textul din Isaia 53:7, 8 după cum stă scris: „Locul din Scriptură, pe care-l citea, era acesta: 'El a fost dus ca o oaie la tăiere; și, ca un miel fără glas, înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura; în smerenia Lui, judecata I-a fost luată. Și cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Când viețea I-a fost luată de pe pământ'”. (Fapte 8:32-35) În ultima carte a Bibliei (în Apocalips) Christos Isus este numit de douăzeci și opt de ori „Mielul”, adică Mielul lui Iehova. De pildă citim în Apocalips 21:22 despre noul Ierusalim: „În cetate n'am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei” Așa este arătat, că ei sunt două persoane deosebite una de alta și că Mielul nu este Domnul, Dumnezeu, Cel Atotputernic. Dumnezeu Domnul, Cel Atotputernic, este Iehova, și Mielul este Fiul său Christos Isus, care firește este puternic, dar nu atotputernic.

Păstorul și portarul

⁸ În capitolul al zecilea al evangheliei după Ioan, Christos Isus se compară El însuși cu un Păstor, care este pus peste oile Tatălui Său ceresc. Referindu-Se la aceste oi, Isus a zis: „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți, (mai mare și ca Christos); și nimeni nu le poate smulge din mână

Tatălui Meu. „Eu și Tatăl una suntem”. (Ioan 10:29, 30). Deoarece Isus a știut, că El însuși a atârnat ca o oaie sau un miel de îngrijirea și ocrotirea Tatălui Său, a putut vorbi plin de apreciere de poziția Sa ca sub Păstor peste „turma lui Dumnezeu”. Se pare că Isus și-a spus pilda despre păstor și ușa la staulul oilor, aproape de templul sau în templul din Ierusalim. Unii presupun că a fost rostită imediat după vindecarea orbului din naștere, la sărbătoarea corturilor anului 32 d. Chr., în luna a șaptea iudee (cam prin Octombrie), iar alții cugetă că pilda a fost spusă două luni mai târziu, la sărbătoarea învierii templului, în luna a noua (cam prin Decembrie).⁹ A fost o lună ploioasă, rece. (Ezra 10:9, 13), și în decursul acestui timp de iarnă Isus a umblat „prin templu, pe sub pridvorul lui Solomon”. (Ioan 10:22, 23). În această lună aspră Decembrie păstorii n'au fost pe câmpul liber, ca să vegheze noaptea asupra turmelor lor; ei aveau turmele în staule, în staulele acoperite în acest anotimp sau în grajduri. După ce ploaia de Iarnă a trecut, păstorii și-au adus turmele în staule sau locuri împrejmuite cu lese, cari erau fără acoperiș. De acest fel de staule din urmă a vorbit Isus cu deosebire în pilda Sa.

⁹ „Adevărat, adevărat, vă spun că, cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar. Dar cine intră pe ușă, este păstorul oilor. Portarul îi deschide, și oile aud glasul lui; el își chiamă oile pe nume, și le scoate afară din staul”. (Ioan 10:1-3) În tabloul parabolei vedem aici diferite amănunte: staulul și portarul său, păstorul și oile sale, și pe hoț și tâlhar. Christos Isus se numește El însuși Păstor. Deoarece Tatăl Său, Iehova Dumnezeu, I-a dat oile, Isus vorbește despre ele ca de „oile Mele”; dar aceasta nu înseamnă, că ele nu ar mai fi fost turma lui Dumnezeu. Aceasta ne ajută să stabilim cine sunt oile. În timp de șaptesprezece sute de ani Izraeliții sau Iudeii au fost oile pământeste deosebite ale lui Iehova, ale lui Dumnezeu. În Psalmul 80:1, 19 este adresată următoarea rugăciune către Dumnezeu: „Ia aminte, Păstorul lui Israel, Tu care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă: Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimii Doamne, Dumnezeu al oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească Fața Ta, și vom fi scăpați!”. Și în Psalm 95:6, 7 li s'a adresat Izraeliților invitarea: „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru! Căci El este Dumnezeu nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui, turma, pe care o povățuiește mâna Lui... O! de ați asculta azi glasul Lui!” În armonie cu acest fapt au venit primele „oi”, pe cari Marele Păstor Iehova le-a dat și le-a încredințat Fiului Său Isus Christos, dintre Izraeliții sau Iudeii naturali.

¹⁰ Cine a fost portarul, care a deschis ușa lui Christos Isus, când a venit în calitatea de Păstor la oile Sale? Sfânta Scriptură arată deslușit, cine a fost cel ce a deschis larg ușa unsului și botezatului Isus și I-a dat cale liberă la oile izraelite. Acest portar sau năzitor de poartă a fost Ioan Botezătorul. Ioan a așteptat venirea Păstorului. De fapt el și-a pregătit oile să primească pe Păstorul trimis lor de

*Vezi traducerea lui Moffatt, Ioan 9:41, nota marginală; 10:19-29.

6. Cum erau Iehova și Isus la fel una? și cum se aplică, atunci, Psalmul 23:1? 7. Cum este, atunci, dela Ioan Botezătorul până la Apocalips, Icoana unui miel aplicată lui Christos Isus? 8. Cum putea Isus vorbi cu apreciere specială despre poziția unui păstor față de oile sale? și unde și când dădu Isus parabola despre oi și ușa staulului?

9. Pentru ce erau oile turma lui Isus? și cine erau primolele oi încredințate Lui? 10. Cine era portarul staulului, și cum activa el ca atare?

Dumnezeu la venirea Sa. Ioan nu a pretins aceste oi ca proprietatea sa, ci le-a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu pentru a le face clar de înțeles cine este Cel trimis de Dumnezeu.

¹¹ „Iată mărturisirea făcută de Ioan, când Iudeii au trimis din Ierusalim pe niște preoți și Leviți să-l întrebe: Tu cine ești? El a mărturisit și n'a tăgăduit: a mărturisit că nu este el Christosul. Și ei l-au întrebat: Dar cine ești? Ești Ilie? Și el a zis: Nu sunt! Ești proorocul? Și el a răspuns: Nu! Atunci i-au zis: Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși? Eu, a zis el, sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziți calea Domnului, cum a zis proorocul Isaia. Trimișii erau din partea Fariseilor. Ei i-au mai pus următoarea întrebare: Atunci de ce botezi, dacă nu ești Christosul, nici Ilie, nici proorocul? Drept răspuns, Ioan le-a zis: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoașteți. El este Acela care vine după mine, — și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I desleg cureaua încălțămintelor Lui“. (Ioan 1:19-27) Ioan nu a încercat să joace pe hoțul și să fure „oile“ pentru sine spre a se îngrășa de pe urmașii săi.

¹² Că Ioan, fiul lui Zaharia, a fost ridicat de Marele Păstor Iehova, ca să deschidă ca portar pentru Isus ușa ochiului sau a staulului, reiese din anunțarea ingerului, pe care a făcut-o lui Zaharia cu privire la nașterea lui Ioan. Ingerul a zis: „Ii vei pune numele Ioan... El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El“. (Luca 1;13-17) Ioan a fost un prieten al Păstorului bun; și în loc să facă furt la oile Prietenului său, a arătat că oile trebuie să-l părăsească ca să mărească ceata urmașilor Păstorului lor de drept. „Drept răspuns, Ioan i-a zis (iudeilor): Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înșivă imi sunteți martori că am zis: Nu sunt eu Christosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-L ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui; și această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez“. Ioan 3:27-30.

¹³ De pe ce a cunoscut Ioan faptul, că Isus este Păstorul mesianic, ne spune el însuși: „Ioan a făcut următoarea mărturisire: Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoașteam; dar Celce m'a trimis să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se, și oprindu-Se, este Celce botează cu Duhul Sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu“. (Ioan 1:32-34). În decursul celor șase luni înainte de botezul și ungerea lui Isus cu spiritul și în decursul celor patruzeci de zile după aceea, când Isus a stat în pustie și a fost ispitit de Diavolul, Ioan — ca un păzitor de poartă sau portar al curții sau staulului — a exercitat în mod trecător supravegherea peste oile

lui Iehova... În decursul acestui timp de peste șapte luni Ioan a botezat un mare număr de ucenici și i-a adunat în jurul său, nu ca ai săi, ci ca oile lui Iehova. Când Christos Isus s'a întors din pustie a venit la Ioan, Ioan a deschis imediat ușa larg și a permis lui Isus să intre liber la oile strănse de ei. „Aceste lucruri s'au petrecut în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan. A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este acela despre care ziceam: După mine vine un om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine. Eu nu-L cunoașteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă; ca El să fie făcut cunoscut lui Israel“. — Ioan 1:28-31.

¹⁴ Dupăce conform Sfintei Scripturi portarul a fost identificat, întrebăm: Ce reprezintă staulul oilor cu pereții săi ocrotitori împotriva hoților și tâlhărilor? Este adevărat că primele oi, pe cari le-a prădat „portarul“ Ioan, Păstorului Christos Isus, toți au fost Izraeliți sau Iudei. Totuși să nu conchidem din aceasta că staulul a fost îngrijirea legământului legii sau legământul, pe care l-a încheiat Iehova Dumnezeu cu Iudeii sau Izraeliții prin legiuitorul Său Moise. El n'a putut fi îngrijirea legământului legii, pentrucă Christos Isus a fost pironit pe lemn pentru a elibera pe Iudei de această instituție a legământului legii și să-i conducă afară din ea. Apostolul Pavel scrie către creștinii, cari au stat mai demult sub acel legământ al legii: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: Ava, adică: Tatăl!“ „Inșă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ea. Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, — fiindcă este scris: 'Blestemat e oricine este atârnat pe lemn' — pentruca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în (prin) Christos Isus, așa ca prin credință, noi să primim Duhul făgăduit“. — Gal. 4:4-6; 3:12-14.

¹⁵ Legământul legii a făcut o deosebire între Iudei sau păgâni. Ca explicație, cum a fost înlăturat acest perete despărțitor, pentru ca unirea dintre Iudei și păgâni în Christos să fie posibilă, scrie Pavel: „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul dela mijloc care-i despărțea; și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmașia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi (Iudei și păgâni) să fie în El însuș un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într'un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmașia“. Ef. 2:14-16.

¹⁶ Deoarece legământul legii nu poate fi staulul oilor, în care oile găsesc scăpare, atunci staulul trebuie să fie îngrijirea lui Dumnezeu, care s'a făcut prin legământul avraamic. Cei ce intră în staulul îngrijirii de legământ avraamic, sunt îndreptățiți prin credință la viață veșnică și sunt făcuți fii spirituali ai lui Dumnezeu. Iehova a încheiat un legă-

11. Ce arată că Ioan nu a încercat să lucreze ca un hoț față de oi?

12. Cum fu prezis că Ioan va fi „portarul“ și cum se arată Ioan pe sine un prieten al Bănuului Păstor?

13. Cum recunoscu Ioan pe Păstorul mesianic? și când deschise Ioan în calitate de portar Păstorului ușa?

14. Pentruce nu putea fi „staulul“ aranjamentul legământului legii?

15. Cum explică Pavel anularea aceluia legământ?

16. Ce simbolizează, atunci, „staulul“ și pentruce are el de a face cu Împărăția?

mânt cu credinciosul Avram, când a zis: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Gen. 12:1-3) Și deoarece Avraam a fost întrebuintat ca un simbol al lui Dumnezeu, acest legământ avraamic a arătat deslușit, că în Iehova Dumnezeu ca mai marele Avraam la timpul hotărît vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Acest legământ este în realitate un legământ pentru împărăție. El se ocupă de Regele sau de Sămânța împărăției lui Dumnezeu, prin care vor fi binecuvântate toate semințiile și națiunile pământului.

¹⁷ Primii, cari conform acestui legământ avraamic vor fi binecuvântați, sunt cei ce vor fi fiii lui Dumnezeu spirituali și deci împreună moștenitori cu Christos în împărăție. Cu privire la aceasta scrie apostolul către astfel de moștenitori ai împărăției: „Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: 'Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine'. Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios”. (Gal. 3:7-9). La patru sute și treizeci de ani după ce a fost făcut acest legământ avraamic, a fost adăugat legământul legii lui Dumnezeu prin Moise, și acesta din urmă a trebuit să existe până când va veni Sămânța făgăduită a lui Avraam, și anume Christos Isus. Dar după ce a venit El, legământul legii n'a mai fost de lipsă și a fost înlăturat prin moartea și învierea lui Christos. Gal. 3:17-19.

¹⁸ Staulul îngrijirii legământului avraamic cuprinde numai o „turmă mică”, și anume pe aceia, cărora după plăcerea Tatălui ceresc li se va da împărăția,

pentru că sunt împreună moștenitorii lui Christos, Sămânța mai marelui Avram, în care vor fi binecuvântate toate națiunile pământului. (Luca 12:32). Ei vor fi împreună moștenitori cu El, cu Sămânța, prin faptul că prin credință în Christos Isus sunt primiți ca fiii lui Dumnezeu. Pentru sprijinul acestui adevăr este scris în Galateni 3:26-29: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu (ai mai marelui Avraam), prin credință în Christos, v'ați îmbrăcat cu Christos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „Sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”.

¹⁹ Acest staul de oi în simbol n'a înțeles prin urmare nici un staul exclusiv iudeu și nici unul păgân, ci cuprinde oile împărăției lui Iehova, cari au fost chemate mai întâi dintre Iudei și după aceea și dintre păgâni, afară de oile împărăției legământului avraamic nu vor fi primite alte oi în acest staul. Aceasta nu înseamnă, că alți oameni cu sentimente asemănătoare oilor nu vor fi salvate la viață veșnică, ci înseamnă, că numai moștenitorii spirituali ai lui Dumnezeu și împreună moștenitorii cu Christos Isus sunt în acest staul deosebit. Numai lui Mesia, lui Christos, i s'a putut da pe drept intrarea la acest staul, ca să se ocupe de aceste oi; și la oile acestei clase sau la oile, despre cari poate fi vorba pentru această moștenire, Ioan Botezătorul i-a dat intrare lui Christos Isus. În cece privește staulul pentru alte oi, cari trebuiesc ocrotite și scăpate pentru viața veșnică, îndrumăm pe cititorii noștri la articolul următor.

(Watchtower, din 15 Mai 1916)

17. Cine sunt primii binecuvântați în conformitate cu acel legământ? și pentru cât timp era adăugat acestuia legământul legii?

18. Pe cine cuprinde acest staul? și cum devin ei oi în el?

19. Pentru ce nu este acesta niciun staul Evreu nici unul păgân? și li se făgăduiește viața veșnică aitor oi cari nu sunt din staulul acesta?

PĂSTORUL BUN ȘI ALTE OI ALE SALE

„Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor”. Ioan 10:16.

STAULUL ACESTA, de la care alte oi sunt excluse, pentru că nu este hotărît pentru ele, este îngrijirea legământului avraamic. Este acea îngrijire binecuvântată, pe care Iehova Dumnezeu a prevăzut-o pentru strângerea, ocrotirea, hrănirea și păzirea „oilor” Sale credincioase, cari vor fi unite cu Păstorul cel bun Christos Isus în împărăția cerească. În comparație cu alte oi, acestea formează „o turmă mică”. Până când a venit Christos, numărul lor exact a fost necunoscut, și ei au fost — în ceea ce privește nehotărîrea numărului lor — ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Iehova Dumnezeu a accentuat aceasta când și-a confirmat legământul cu Avram în cuvintele: „... Te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța... ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”. (Gen. 22:17,18). În vedenia Apocalipsului, care a fost dată apostolului Ioan, a fost descoperit numărul de 144.000 al acelor, cari urmează pe Păstorul cel

bun, pe „Mielul lui Dumnezeu”, ori unde merge El, și cari la sfârșit vor intra în împărăția cerească la El. Apoc. 14:1-4; 7:4-8.

² Isus, „Mielul lui Dumnezeu”, n'a fost mai curând botezat și uns cu spiritul lui Dumnezeu, până când în toamna anului 29 d. Chr. a împlinit treizeci de ani. Înainte de acest timp nu s'a putut prezenta ca Păstorul cel bun la staulul oilor, deoarece pentru aceasta a trebuit să fie Mesia sau unsul. Dacă cineva ar încerca în alt chip să ia conducerea peste „oile” lui Dumnezeu, cari erau ținute în seamă pentru împărăția cerească, atunci ar fi un hoț și un tâlhar. Unul ca acesta nu ar căuta să intre în lăuntru în mod legal, adică prin poartă, prin aceea că ar ținea condițiile lui Dumnezeu ca Păstorul uns. Un astfel de egoist ar fi un Mesia mincinos, un Christos mincinos. Ca Fiul lui Dumnezeu după corp și după naștere, Isus a venit din seminția lui Iuda. Deoarece El s'a consacrat lui Dumnezeu și a fost botezat și după aceea a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu și a fost anunțat ca Fiul, de care are plăcere Dumnezeu, Isus a putut

1. Ce este „acest staul”? și câte oi cuprinde el?

2. Când a venit Isus la staulul de oi? și pentru ce a putut face aceasta pe drept și nu ca un hoț?

să intre fără să fie întrebat și neîmpiedicat, prin ușă, în staulul oilor. Înainte de intrarea Sa, Ioan Botezătorul a propovăduit și a lucrat „ca să gătească Domnului un norod bine pregătit”. După ce Christos Isus a corespuns cerințelor lui Dumnezeu și după aceea a apărut la ușa staulului, Ioan imediat a pășit la o parte și a lăsat pe Isus să ia contact cu „oile” bine pregătite. El a lăsat pe Isus să preia supravegherea, conducerea și hrănirea oilor... „El își chiamă oile pe nume, și le scoate afară din staul”. Ioan 10:3.

³ Că oile sunt chemate pe nume, arată, că Păstorul are legături plăcute cu ele, că le cunoaște și se îngrijește pentru fiecare din ele. Ele nu sunt pentru El simplu a masă de carne de oaie fără nume. Primii, pe cari i-a chemat Isus conform raportului din Ioan 1:35-51, au fost colegii pescari Andrei și Ioan, mai departe Simon, fratele lui Andrei, și Filip, concețeanul lor, și Natanal. Declarația „le scoate afară” nu înseamnă, că El le scoate afară din blestemul legământului legii spre a nu le mai duce niciodată îndărăt acolo, ci aceste cuvinte se referă la scoaterea afară la locuri de pășune, unde pot pășuna la adevărurile împărăției, cum le-a făgăduit: „Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor”. (Mat. 13:11) Și după cum un păstor pământesc își duce turma înapoi la staul, după ce a păscut în decursul ceasurilor luminii zilei, așa ține Isus pe oile Sale totdeauna în legătură cu staulul îngrijirii de legământ avraamic, staulul care a fost păzit credincios de Iehova Dumnezeu.

⁴ În timp ce Isus a continuat parabola, a zis despre datorită Sale față de „turma mică” a oilor împărăției: „După ce și-a seos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după El, pentru că îi cunosc glasul. Nu merg de loc după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor”. (Ioan 10:4, 5) Când în orient păstorul își scoate dimineața oile la pășune, se folosește de o chemare ademenitoare, și fiecare își are chemarea sa proprie, deosebită, pe care nu a întrebuițează niciun alt păstor și pe care oile o cunosc și pe care ca turmă o urmează. Fiecare din oile sale își cunoaște numele și pe lângă aceasta chemarea aceasta. În înțelesul acesta îi cunosc vocea, adică chemarea, și ea este hotărâtoare pentru ele, prin faptul că-i urmează ascultătoare. Ele își iubesc Păstorul, și vocea Sa le inspiră încredere; căci ele se încred în Păstorul lor, care s'a dovedit față de ele ca Păstorul și Îngrijitorul lor credincios. „Glasul”, chemarea, pe care au urmat oile Sale proprii, n'a fost numai chemarea cu numele lor personal, cum a zis de pildă Isus fratelui lui Andrei: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa, (care tâlmăcit însemnează Petru), (Alte traduceri: care tâlmăcit însemnează: piatră)”. Ioan 1:42). „Glasul”, pe care l-au auzit oile și le-a făcut să urmeze pe Christos Isus, a fost vocea în propovăduirea evangheliei despre împărăția lui Dumnezeu.

⁵ Faptul, că oile au auzit glasul Său, mărturisește, că Isus a propovăduit. El a fost uns cu spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu ca 'să vestească săracilor vestea bună, să proclame robilor slobozirea și orbilor vedenia, pe cei zdrobiți să-i trimită la libertate, și „să vestesc anul de îndurare al Dom-

nului”, (Luca 4:17-19; Isa. 61:1-3). Acest păstor a mers în față în sus și în jos și a propovăduit: „Impărăția cerurilor este aproape”, (alte trad.: a sosit). Când noroadele au ieșit ca să-L audă, L-a apucat o iubire de ele, cum era un păstor pentru oile sale: „Când a văzut gloatele, I s'a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi cari n'au păstor”. (Matei 4:17; 9:36). Și și-a mărginit propovăduirea aproape în întregime la Izraeliții sau Iudeii naturali, pentru că a zis: „Eu nu sunt trimes decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. El și-a trimis pe cei doisprezece apostoli și le-a dat instrucțiuni, între altele și următoarea: „Să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel”. (Mat. 15:24; 10:6). Aceasta nu s'a întâmplat din motivul, pentru că staulul pentru „turma mică” nu ar fi primit Samariteni sau păgâni, ci pentru că timpul lui Dumnezeu pentru ei nu sosise încă, ca să audă glasul sau vestea Păstorului. Mai întâi Iudeii naturali au trebuit să aibe privilegiul, să primească vestea și cu această ocazie să devină membri ai turmei mici. „Oile” din poporul lui Izrael au recunoscut vestea Sa ca vocea Păstorului-Mesia uns de Dumnezeu, pentru că a fost în armonie cu legea scrisă a lui Dumnezeu, cu profetia și cu Psalmii. Ea a fost scrijinită prin faptele lui Dumnezeu și prin împlinirea profetiilor, De aceea L-au urmat Iudeii credincioși ca oile.

⁶ Cei necredincioși n'au urmat glasul lui Isus, și anume al vestirii împărăției și al invitării la ea. Unor astfel de necredincioși le-a zis: „Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v'am spus, nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine”. (Ioan 10:26, 27). Oile credincioase aud glasul Păstorului, pentru că sunt din adevăr și sunt pentru adevărul împărăției. Păstorul lor a zis unui guvernator al împărățiilor acestei lumi: „Da, a răspuns Isus. Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu”. (Ioan 18:37.) Oile „turmei mici” au auzit mărturia, pe care a dat-o Păstorul lor despre împărăția lui Iehova a lumii noi a dreptății. De aceea au urmat pe Păstorul lor pentru că au căutat mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa. „Merge înaintea lor”, prin faptul că le conduce, le dă exemplul drept, le conduce în lucrarea dreaptă, le conduce pe cale sigură și le duce la pășuni bune și la apă proaspătă. A-L urma pe El înseamnă siguranță, binecuvântare și mulțumire.

⁷ „Turma mică” a împărăției se poartă față de Păstorul său loial, pentru că este devotat credincios față de Păstorul mare Iehova Dumnezeu. Pe el L-a ridicat Marele Păstor de moștenitor al legământului împărăției, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Regele David. Dumnezeu L-a „pus martor pe lângă popoare, ca și stăpânitor al monarhilor”. (Isa. 55:4). Prin urmare se pot încrede că-i conduce pe calea închinării adevărate la Dumnezeu și se îngrijește de binele lor veșnic și de intrarea lor în împărăție. Glasul „străinilor”, cari vin cu o veste, care nu este în armonie cu adorațiunea curată a lui Iehova și nu este în interesul împărăției, care justifică numele sfânt al lui Dumnezeu, nu este luat în seamă de oi.

3. Ce însemnează, că oile sunt chemate cu numele? și ce se înțelege prin aceasta sau ce scop are, că sunt conduse afară din staul?

4. În ce înțeles eunosc oile vocea păstorului? și cum reacționează la aceasta?

5. Cum s'au împlinit cuvintele că oile ascultă glasul Său? și pentru ce L-au urmat oile?

6. Pentru ce cei necredincioși n'au dat ascultare chemării glasului Său, pe când cei credincioși L-au ascultat? și cum a mers înaintea oilor?

7. Cum se pot încrede oile în Păstor? și pentru ce nu iau în seamă glasul străinilor?

Ei recunosc astfel de străini în mod drept ca imitatori, cari vin cu o evanghelie falsă, conform căreia, peste acest pământ și peste popoarele sale se va întemeia o stăpânire, care este în contradicție cu împărăția lui Dumnezeu. Ei știu, că este periculos de a asculta astfel de străini și de a ajunge sub puterea și influența lor. Atât de repede pe cât este posibil îi inconjoară pe aceștia ca periculoși și ducători pe căi greșite și nu dau atenție glasului lor, prin aceea că L-ar urma în ceva chip, oricât ar suna de atrăgător și de dulce. Numai dacă rămășița oilor „turmei mici” urmează această cale, prin faptul că lucrează repede, hotărît, față de „străini”, în acest timp de după război, va urma mai departe pe Păstorul bun și la sfârșit va intra în împărăția lui Dumnezeu.

„Ușa oilor”

⁸ A înțelege toate acestea, este un privilegiu pentru noi. Iudeii, cărora Isus le-a spus cele de mai sus într-o parabolă, n'au putut sau n'au voit să le înțeleagă: „Isus le-a spus această pildă, dar ei n'au înțeles despre ce le vorbea. Isus le-a mai zis: Adevărat, adevărat, vă spun că Eu sunt ușa oilor. Toți cei ce au venit înainte de Mine, sunt hoți și tâlhari; dar oile n'au ascultat de ei. Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși, și va găsi pășune”. Ioan 10:6-9.

⁹ Staulul de oi, pe care-l examinăm, rămâne același; însă Isus schimbă în această clipă chipurile înțeleșului sau ale cuvântului. El se compară acum cu ușa la staul, prin care oile intră în staul sau ies din el. Aceasta poate să arate ușa sau poarta literală a unui staul de oi, sau poate să însemne, că Păstorul, fie în stare trează sau adormită, se află direct în calea ușii, așa că nimic nu poate trece decât prin El. Isus arată că oile reprezintă oameni, prin faptul că zice: „Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit”.

¹⁰ Oile intră în staul pentru siguranța lor, și îngrăditura nu numai că le este un scut de hoți și jefuitori, ci în locul cel mai important, la intrarea ușii, este în afară de aceasta prezent Păstorul lor. Deasupra și de jur împrejurul lor au scutul nevăzut al Păstorului dumnezeesc, al lui Iehova, pe care îl reprezintă Păstorul, Christos Isus este în două feluri „ușa oilor”. Nimeni nu poate intra în moștenirea împărăției legământului avraamic, numai prin El. Sămânța adevărată a lui Avraam. El a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața, Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14:6). Numai în numele Său și prin asociația cu El ca urmașul Său: cunsacat, credincios și frate spiritual, poate fi cineva părtaș la privilegiile împărăției, fie cele de pe pământ, sau cele din cer. El este ușa, prin faptul că este o pildă credincioasă, și numai cine îl imită și este transformat asemenea chipului Său de credincioșie în suferință, chiar și până la moarte, poate intra în binecuvântările împărăției și primi privilegiile legământului avraamic.

¹¹ Cei ce se îndoiesc și tăgăduiesc pe Dumnezeu, citează cuvintele lui Isus: „Toți ceice au venit înainte de Mine, sunt hoți și tâlhari”, ca să dovedească,

că toți profesii și văzătorii, cari au fost înainte de Isus, au fost falsificatori și înșelători. Isus n'a putut înțelege aceasta, deoarece s'a referit în continuu la profesii, la lege și la Psalmi și a arătat, că acestea sunt de încredere și că au îndreptat spre El și s'au împlinit la El. Anumite manuscrise de biblie vechi grecești, inclusiv manuscriptul Sinaiticus din secolul al patrulea, lasă afară cuvintele „înainte de Mine”. Dar chiar dacă stau aceste cuvinte în text, Isus a înțeles în mod evident, că toți oamenii, cari se pun înainte *) adevăratului Păstor-Mesia și au venit în locul Său și în numele Său, că toți aceștia au încercat să fure oile Sale, să le atace și să le forțeze și să le facă pagubă. După traducerea Lutterworth Press din 1933, Ioan 10:8 sună după cum urmează: „Toți ceice au venit în locul Meu, sunt hoți și tâlhari, dar oile n'au ascultat de ei.” Să se observe, că Isus zice, că aceștia „sunt” hoți și tâlhari și prin aceasta arată, că astfel de oameni egoști au trăit în timpul Său, da, că au fost conducătorii de religie și profesii, cari au căutat să conducă oile, în loc să lase pe Christos Isus să le ia în posesiune pe cele ale Sale. (Mat. 23:4-15). Ioan Botezătorul nu a aparținut la acești tâlhari, pentru că le-a spus în mod hotărît, că nu este Christos, ci numai premergătorul Său. Intocmai ca un păzitor de poartă, Ioan a luat în mod trecător oile sub îngrijirea sa, până când a venit Păstorul de drept.

Vieța prevăzută din belșug

¹² Christos Isus ca Fiul devotat al marelui Proprietar al oilor, a avut, firește, un interes sincer pentru binele oilor, pentru că reprezintă proprietatea, interesele Tatălui Său. Că El acordă atenție dreaptă cerințelor, siguranței și binelui oilor, servește la îndreptățirea numelui Tatălui Său, a lui Iehova. Prin faptul că Isus a vorbit apoi despre deosebirea, care a existat între El și cei egoști, și arătând cum a fost atins prin aceasta binele oilor, a zis: Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpășească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s'o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor, și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le imprăștie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit, și nu-i pasă de oi”. Ioan 10:10-13.

¹³ Hoți, tâlhari, păstori plătiți și lupi, toți reprezintă elemente egoiste, cari caută să înșele pe oi și să tragă folos din ele. Hoțul caută să ajungă pe partea dinlăuntru a leșelor sau gardului staulului, deci direct între oi, ca să atragă ucenici după el, și aceasta pentru fala că are ucenici. El nu urmează pilda lui Isus, și nici nu calcă pe urmele Sale, ci caută să câștige pentru sine adorațiunea, respectul și ascultarea oilor și să le fure dela Iehova Dumnezeu și dela Păstorul Său. Oile credincioase, cari sunt atente cu mare atențiune la îndrumările cuvântului divin, nu asculta de astfel de religioniști furători, și nu-i urmează. Tâlharul este unul care

8. Ce privilegiu avem noi în comparație cu Iudeii de atunci?

9. Cum se înțelege expresia „ușa oilor”?

10. În ce chip sunt mântuiți în staulul staulului? și în ce fel două înțelegeri este Christos „ușa”?

11. În ce privință toți aceia cari au venit înainte Lui au fost hoți și tâlhari? și pentru ce n'a fost Ioan Botezătorul unul din aceștia?

*) În ceea ce privește propoziția greacă *pro*, care este tradusă aici cu înainte, zice un *Manual Grammar of the Greek New Testament* pe pagina 109 și 110: în Ioan 10:8 „această propoziție este redusă cu înainte, însă contextual preferă în locul sau în numele, cari sunt traduce în recunoșterea pentru cuvântul *pro*. În *Greek Propositions and Cases of Gesner Harrison* (pagina 408) sunt date exemple de astfel de aplicare. Acolo stă scris: „de acolo cuvântul de a lua locul altuia sau de a deveni locuitorul său” — *By Dana and Manly* (ediție engl.) 1918.

12. Pentru ce a avut Isus un interes sincer pentru oi? și în ce s'a deosebit de hoți, tâlhari și cei plătiți?

13. Ce face hoțul și tâlharul?

atacă oile afară în liber, când sunt pe drum sub conducerea Păstorului sau sunt pe câmp. El întrebuințează forța și atacă Păstorul, ca să sfarme puterea. Sa peste oi. El caută să imprăștiie turma și să risipească oile, ca să le iei personal în posesiune, prin faptul că le ia prizoniere pentru sine și organizația sa nelegiuită. El le smu'ge de sub îngrijirea și ocrotirea plină de iubire a Păstorului și le strică spiritual.

¹⁴ Cel plătit sau angajat cu sâmbrie, nu este un păstor adevărat. În realitate nu iubește oile, că nu-i aparțin lui, și nu iubește pe Acela, a cărui proprietate sunt. El stă în serviciul Proprietarului oilor numai și numai pentru câștigul egoist, pe care îl poate trage din aceasta. El se interesează mai mult pentru răsplata, pe care o aduce lucru, decât pentru binele oilor și onoarea și bună starea Proprietarului. Să i se ia odată plata, care după părerea sa i se cuvine, și va părăsi serviciul pentru Proprietarul oilor. Egoismul îl împiedică, să fie în „bucuria lui Iehova”, și pentru el nu este plată, nici privilegiu în aceea, când ia parte simplu în mod neegoist la îndreptățirea numelui sfânt al lui Iehova și a stăpânirii Sale supreme universale.

¹⁵ El nu este interesat de viața altora, de viața oilor. El nu este gata să se expună la păgubiri și pericole, numai dacă, Marele Proprietar al oilor ia asupra Sa orice pierdere din cauza oilor Sale. A se bucura de aprobarea Marelui Păstor și Proprietar, chiar și pe prețul suferințelor și luptei în contra împotrivrării, pentru cel plătit nu înseamnă nimic. El nu are nici măcar atâta stimă de sine, ca să arate calitățile înalte ale unui curaj plăcut lui Dumnezeu, ale încrederii, ale credincioșiei și ale neegoismului. Egoismul este puterea care îl poartă și în mintea lui comoară. Indată ce se apropie o persoană rea ca un lup și amenință sănătatea spirituală și viața oilor, cel plătit va fugi, în loc să apere oile Domnului și să fie expus cu această ocazie lupului sfâșietor. Poate că cugetă, că în timpul când s'a angajat, n'a consimțit să se expună la astfel de pericole. Când se vede pericol pentru el însuși, încheie compromise cu puterile „lupi” setoase de sânge ale acestei lumi. El nu este destul de neegoist, de curajos, să-și apere poziția și să se împotrivească dușmanilor în armătura spirituală și să conducă oile în adorațiunea și serviciul lui Iehova și să le hrănească cu adevărul și serviciul lui Dumnezeu. Fără ca să se apere, cel plătit care este înfricat și fuge, lasă pradă oile Domnului jefuitorilor și imprăștiitorilor bestiali ai turmei de oi organizate. Servul Domnului, care este pus în scopul acesta, să se îngrijească de toate oile lui Iehova, trebuie să vegheze să nu lase să pătrundă sau să arate spiritul unui plătit, a fost înștiințat despre lupi. (Mat. 7:15, 16; Fapte 20:29-31). Cineva, care imită pe Păstorul cel bun, va fi gata, să moară în credincioșie la postul său pentru apărarea oilor lui Iehova.

¹⁶ Christos Isus S'a numit pe Sine Păstorul cel bun, și a lucrat ca să se dovedească ca un astfel de păstor. El însuși a fixat măsura cu care trebuie măsurat un păstor bun, prin aceea că în lipsă de frică și jertfire, de sine și-a dat viața, pentruca oile să poată dobândi viață și să se bucure mai departe

de bunătatea lui Iehova. Când a ajuns la poziția de păstor și a luat serviciul pentru îngrijirea oilor lui Iehova, a știut că a trebuit să-și dea viața pentru oi, și a fost gata pentru aceasta. Contrar hoșilor și tâlharilor, a zis Isus: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s'o aibă din belșug”. (Ioan 10:10). A avea viață din belșug înseamnă, a o avea în înțelesul deplin, și anume veșnic și fără sfârșit în organizația universală a lui Iehova. Numai viața veșnică în bucuria despre serviciul și bunătatea lui Dumnezeu dă mulțumire creaturii, care iubește pe Dumnezeu. Păstori pământești, oameni, pot veghia numai asupra vieții oilor în lumea aceasta, și această viață este mărginită; Păstorul cel bun, ceresc, veghiaza asupra vieții veșnice a oilor în lumea nouă a dreptății și le păzește. Viața Sa omenească, dată în jertfă a câștigat mijlocul, prin care oile pot fi răscumpărate dela picire și pot dobândi viață fără de sfârșit. El a zis: „Oile Mele ascultă glasul Meu: Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea”. Ioan 10:27,28.

¹⁷ Christos Isus n'a fugit nici de hoși și nici de tâlhari și nici de lupi. El a dat pe față pe religioșiști egoști și a avertizat oile dinaintea lor. În Galilea, în sectorul de judecată politic al Regelui Irod Antipa, anumiți farisei au căutat să-L sperie, zicând: „Pleacă, și du-te de aici, căci Irod vrea să Te omoare”. Isus a refuzat să fugă și a zis: „Duceți-vă, și spuneți vulpii aceleia: Iată că scot drații, și să-vârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi isprăvi”. Luca 13:31, 32.

¹⁸ Când Isus a prezis apostolilor Săi încheierea dureroasă a vieții Sale pământești și Petru L-a muștrat pentru aceasta cu cuvintele: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple așa ceva”. Păstorul cel bun a refuzat, să Se lase reținut dela aceasta; să meargă la Ierusalim și să înfrunte pe hoșii, tâlharii și lupii religioși spre îndreptățirea lui Iehova și spre binele oilor Sale. El a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor”. (Mat. 16:21-23). În ultima noapte a vieții Sale pământești Isus a procedat — în fața trădării, arestării și execuției — corespunzător măsurii Păstorului cel bun, prin faptul că a rezistat hoșilor, tâlharilor și lupilor, desi toți colegii Săi L-au părăsit în mod trecător. El a zis apostolilor Săi: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire: căci este scris: Voi bate păstorul, și oile turmei vor fi risipite”. (Mat. 26:31). Isus a lăsat să se împlinească la Sine profeția lui Zaharia (13:7), pentruca cuvântul lui Iehova să se dovedească adevărat și demn de încredere și astfel să fie îndreptătit.

¹⁹ Toate profețiile din cari a citat Isus, descopăr deosebirea dintre păstori de religie necredincioși și Păstorul bun al lui Iehova. În Zaharia 11:17 și 13:7 citim: „Vai de păstorul de nimic, care își părăsește oile! Să cadă sabia pe brațul lui și pe ochiul lui cel drept! Să i se usuce brațul de tot, și să i se stingă ochiul drept”. „Scoală-te, sabie, asupra Păstorului Meu, și asupra omului care Îmi este tovarăș

14. a) a) Ce semn de egoism are anul plătit? b) Cum se doosebeste servul adevărat al Domnului de anul de acesta?

16. Cum S'a dovedit Isus ca un Păstor bun? și în ce fel primesc oile viață din belșug pentrucă le paște?

17. Din ce este dovedit că Isus nu a lucrat ca un plătit?

18. Cum a corespuns Isus la sfârșitul vieții Sale pământești măsurii unui Păstor bun?

19. Pentruce vine sabia împotriva clasei păstorilor de nimic, nechibzuți? și pentruca a invitat-o Dumnezeu să se trezească împotriva Păstorului Său cel bun?

zice Domnul oștirilor. Lovește pe Păstor. și se vor risipi oile! Și îmi voi întoarce mâna spre cei mici (B. Stand. americ. împotriva celor mici). Împotriva păstorilor de nimic, nechibzuții a venit sabia, pentru ca asupra acestei clase să fie executată judecata lui Iehova. Iehova a invitat sabia organizației dușmanului să se trezească și să lovească pe Păstorul Său cel bun, care în grija pentru oi a fost asociatul Său credincios. El a făcut aceasta pentru ca neprihănirea de neturburat a Păstorului Său bun să fie dovedită. Rezultatul probei a arătat, că încrederea, pe care și-a pus-o Iehova în Păstorul Său cel bun, a fost îndreptățită. De aceea L-a înviat din cei morți, pentru ca să adune din nou oile turmei lui Dumnezeu, inclusiv toți „micuții”, și să le conducă mai departe, să le pășuneze și să le ocrotească și astfel să le conducă la vieța vecinică.

²⁰ Intre toți, cari aparțin laolaltă prin staulul de oi al îngrijirii de legământ avraamic, domnește încredere reciprocă. Isus a zis: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Imi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl: și Eu Imi dau vieța pentru oile Mele”. (Ioan 10:14, 15). Păstorul cel bun are încredere în oile Sale, pentru că știe cine sunt. El poate spune momentan cine sunt lupii, cari vin în scopuri înșelătoare în piei de oi. El cunoaște numele tuturor oilor Sale și are interes pentru fiecare persoană. Dacă una se pierde, El observă lipsa sa și o caută, atâta timp cât există vre-o nădejde de readucere. În acelaș chip, oile își pun încrederea în Păstorul cel bun al lui Iehova. Ele știu, că Iehova L-a făcut singurul și unicul Cap al bisericii și deci Conducător al organizației principale a lui Iehova. Oile deci nu se vor încredința altora, cari se ridică ca conducători și stăpânitori peste popor. Există numai un singur Mesia, și pe Acesta îl recunosc cu ajutorul dovezilor din cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu se vor rătăci dela calea Păstorului lor cel bun și nu vor merge după un conducător lumesc egoist, chiar dacă acesta se numește pe sine episcopos episcoporum sau episcopul episcopilor. Ei au văzut, cum un „conducător” de religie intitulat așa, care tronează în cetatea Vaticanului și susține a fi reprezentantul Păstorului celui bun, a dat pradă oile organizației sale de religie stăpânirii dictatoriale a naziștilor și fasciștilor și războiului total, în care catolici au luptat contra catolici, sub preoți militari catolici, și astfel prin darea de pradă a oilor lor au făcut posibil războiul.

²¹ Christos Isus, Păstorul adevărat, a trăit ca creatură spirituală în cer, înainte de a Se pogori spre a-și da vieța pentru oi. Din timpul când Iehova Dumnezeu a creat pe Fiul Său singur născut și L-a adus în existență, Tatăl L-a cunoscut; și tot așa Fiul, Păstorul cel bun, a cunoscut pe Tatăl Său. Ei au avut reciproc încredere unul înr'altul. De aceea a trimis Tatăl pe Fiul la acest serviciu plin de primejdie, și Fiul a primit serviciul plin de încredere, pentru că a știut, că Tatăl Său nu-L va părăsi niciodată, nici chiar în moarte. Ei au lucrat în această după învoială, și profețiile pe cari le-a dat Tatăl și a făcut să fie scrise, au fost o mărturie vorbitoare despre această înțelegere plină de încre-

dere. Așa și-a dat Isus vieța pentru oile Tatălui Său, fără ezitare.

²² Să se observe că Isus a zis: „Eu Imi dau vieța pentru oile Mele”. Numai oile vor avea parte de binecuvântarea morții Sale, a jertfei de răscumpărare, și numai pentru oi și-a dat vieța. Aceia, cari devin oile Sale ale „turmei mici”, în staulul deosebit al îngrijirii de legământ avraamic, primesc ca primii binecuvântarea, pe care moartea Sa o are ca urmare, și anume pentru că meritul jertfei Sale de răscumpărare, este întrebuițat mai întâi pentru ei, deoarece ei arată credință în decursul timpului dela moartea Sa până la sfârșitul definitiv al lumii prezente rele în Armaghedon. Pe baza acestor prime binecuvântări ei au privilegiul să primească intrare în „împărăția cerurilor” și să șadă cu Christos pe tronul Său cereșu și să domnească cu El în timp de o mie de ani. Christos Isus și-a dat vieța pentru toți, cari se aseamănă cu oile, deci și pentru acele oi, cari sub împărăția cerurilor primesc vieța vecinică pe pământ. Aceasta este așa pentru că vieța, pe care a jertfit-o pentru alții, a fost una pământescă, omenească. Oile „turmei mici” o jertfesc cu El și vor fi primite în împărăția cerească, spirituală. Celelalte oi nu fac aceasta și păstrează în mod logic vieța pe pământ, care din cauza morții Păstorului lor cel bun va fi o vieța veșnică. Toți, cari doresc vieța veșnică, trebuie să devină „oile Sale”, pentru că numai pentru acestea și-a dat vieța.

„A aduce și alte oi”

²³ Păstorul cel bun arată acum, că în afară de micul număr de oi, cari se află în staulul împărăției îngrijirii de legământ avraamic, mai sunt și alte oi, și că și acestea primesc vieța veșnică, pentru că și-a dat vieța. Christos Isus zice mai departe: „Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor”. (Ioan 10:16). Aceste „alte oi” nu aparțin în acelaș staul ca oile, cari vor fi făcute împreună moștenitoare în împărăție cu sămânța lui Avraam. Prin urmare, acestea trebuie să fie și să cuprindă pe toți acei oameni, cari se aseamănă cu oile și-și dovedesc credința în Isus ca Christos, Regele, și devin supușii Săi loiali pe pământ. Ei sunt oile Sale pământesti, pe când cei din staulul deosebit pentru împreună moștenitorii cu Christos sunt oile Sale spirituale. Deși Christos Isus a mers în ceruri și nu a fost vizibil corporal, pentru oile Sale pe pământ, a strâns cu toate acestea mai departe turma oilor Tatălui Său și S'a îngrijit de ele. Prin vestea împărăției, pe care Isus a încredințat-o ucenicilor Săi, oile au auzit mai departe glasul Său. Acestora li s'a poruncit să meargă și să povăduiască și să facă ucenici din toate națiunile și să-i boteze în numele Tatălui și al Fiului Său și a spiritului sfânt. — Mat. 28:19, 20.

²⁴ Că oile trebuie să creadă în El și să-L primească ca Mesia sau Christos, reiese din următorul raport: „Și Isus Se plimba prin Templu, pe sub pridvorul lui Solomon. Iudeii L-au înconjurat, și I-au zis: „Până când ne tot fii sufletele în incordare (ne lași în

22. Pentru cine și-a dat Păstorul cel bun, conform cuvintelor Sale, vieța? și de ce pentru aceștia?

23. Cine sunt aceste „alte oi” și în ce fel au auzit oile de pe pământ mai departe dela înălțarea Sa în ceruri glasul Său?

24. a) Ca pe cine trebuie să primească oile pe Păstorul cel bun? b) Când în deosebi a început să aducă laolaltă și pe celelalte oi ale Sale?

20. Cum arată Păstorul cel bun că cunoaște oile Sale? și cum descoper ele că-L cunosc?

21. Cum a cunoscut Tatăl pe Păstorul cel bun și Păstorul cel bun pe Tatăl? și ce a făcut prin urmare Păstorul cel bun?

îndoială; B. engl.)? Dacă ești Christosul, spune-ne-o deslușit. V'am spus, le-a răspuns Isus, și nu credeți. Lucrările, pe cari le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine. Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v'am spus, nu sunteți din oile Mele. (Ioan 10:23-26). De când și-a exercitat Isus pe pământ oficiul Său de serviciu, a strâns în decursul celor nouăsprezece sute de ani, trecuți „turma mică” a oilor împărăției Sale și le-a condus în staul. După cum au arătat faptele făcute de cunoscut în anii trecuți în *Turnul de Veghere*, rămășița acestor oi spirituale a fost adunată, de când Domnul a venit în anul 1918 d. Chr. la templu, și aceasta cu deosebire până la anul 1931. Aceasta marchiază timpul când Păstorul cel bun începe „să aducă alte oi ale Sale”, cari nu aparțin în staulul împărăției.

²⁵ În decursul acestor ani „alte oi” au început să ne ocupe atenția deosebită, și anume de când s'a publicat articolul „Parabola despre oi și capre” în *Turnul de Veghere* (englez) din 15 Octombrie 1923. Pentru explicarea acestei parabole este scris acolo în aliniatul 24: „Oile reprezintă toate popoarele națiunilor, cari nu sunt născute de spirit, (dar) înclină spre dreptate, cari în inima lor recunosc pe Isus Christos ca Domnul, și cari speră într'un timp mai bun sub domnia Sa și așteaptă nerăbdător un astfel de timp”. Și în aliniatul 33 este spus despre astfel de oi, ele n'au nutrit „speranțe sau străduințe cerești. Aici, așa credem noi, se găsește clasa, care este marcată de Domnul nostru ca oile”. (Ioan 10:16). Dela 1931 înțelegerea cu privire la „alte oi” a devenit mai clară prin descoperirile Păstorului cel bun. Parabola despre oi și capre arată, cum aceste „alte oi” încep să fie aduse în turma universală a lui Dumnezeu. Această parabolă a fost o parte a profetiei lui Isus, pe care a exprimat-o ca răspuns la cererea ucenicilor, să le spună semnele sfârșitului acestei lumi rele.

²⁶ În introducerea la parabolă a zis Isus: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi (nu pe statele sau guvernele politice, ci pe persoanele individuale) va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui” — Mat. 25:31-33.

²⁷ Anul 1914 d. Chr. este momentul cu urmări importante, când Iehova Dumnezeu a pus pe Păstorul cel bun, pe prințul-Mesia, pe tronul slavei Sale și I-a poruncit, să domnească în mijlocul dușmanilor Săi, inclusiv națiunile-păgâne de pe pământ. Ca Christos Isus a venit pe tron ca rege cu împuternicire de a lucra, marchiază deci sfârșitul „celor șapte timpuri” ale națiunilor sub Satan Diavolul și de aceea și sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan. Prin aceasta sfârșitul acestei lumi a fost pecetluit, și sfârșitul său definitiv durează numai până la războiul Armagedonului, care se va începe în curând, în care Păstorul lui Iehova va întrebuișa toiagul de fier împotriva națiunilor lumesti ca să le nimicească. După ce la 11 Noembrie 1918, I-ul războiului mondial

a ajuns la sfârșit, Christos Isus în templu s'a ocupat mai ales cu strângerea rămășiței oilor Sale spirituale. Acestea au fost amintite în mod principal până în vara anului 1931, și lor le-a fost acordată atențiunea deosebită. Când apoi cei din rămășița „turmei mici” s'au mărturisit înaintea lumii ca „martorii lui Iehova”, Domnul Dumnezeu le-a atras atențiunea asupra lucrării lor viitoare, prin care „alte oi” trebuie să fie marcate și să le fie ajutat să ajungă în staulul Păstorului celui bun. — Ezechiel. capitoul 9, și *Turnul de Veghere* (englez) din 1 Septembrie 1931.

²⁸ Mai cu seamă din acel timp a început Păstorul cel bun să aducă alte oi ale Sale, prin faptul că le-a făcut să audă „glasul” Său prin membrii rămășiței Sale, cari poartă acum numele „Martorii lui Iehova”. Dela 1931 Martorii lui Iehova și-au extins tot mai mult campania de educație pentru a învăța pe popoarele națiunilor despre împărăția lui Dumnezeu sub Regele Său, căruia I S'a dat puterea. Din acel an până astăzi Martorii lui Iehova au editat și răspândit mai mult de 340 de milioane de cărți și broșuri în multe limbi, pe lângă acestea sute de milioane de tractate gratuite, foi de invitare și reviste; și ei au propovăduit vestea și cu gura prin conferințe în public și particular, mai departe prin radio și plăci de gramafon. Aceasta a pricinuit o despărțire deslușită a oamenilor în diferitele națiuni, în măsura în care sunt pentru sau contra și prin faptul că „alte oi” s'au dovedit ca unii, cari sunt pentru împărăție. Păstorul cel bun, care ca Rege șade pe tron, îi judecă deci ca oile Sale, cari ascultă glasul Său. El îi adună la dreapta tronului Său și îi desparte de caprele contrare împărăției, pe cari le aduce laolaltă la stânga tronului Său.

²⁹ În Apocalips 7:9, 10 este arătat, că aceste „alte oi” sunt adunate înainte de Armagedon la dreapta tronului Său. După ce Christos Isus, Mielul lui Dumnezeu, a descris pe cele 144.000 de oi ale împărăției, cari sunt aduse în staulul deosebit al îngrijirii de legământ avraamic, a lăsat pe apostolul Ioan să vadă „alte oi”. Ioan scrie: „După aceea m'am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s'o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâni; și strigau cu glas tare, și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!... Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, Iși va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, și va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”. — Apoc. 7:9-17.

³⁰ Din această descoperire, care a fost dată lui Ioan și care se împlinește astăzi înaintea ochilor

(Urmare în pagina 18)

25. De când am devenit atenți la „alte oi” și prin ce a devenit înțelegerea noastră mai clară în privința aceasta dela 1931?

26. În ce chipuri de curând a reprezentat Isus strângerea „altor oi” la turma universală a lui Dumnezeu?

27. a) După care an și eveniment trebuie deci să se împlinească parabola, și cu cari oi s'a ocupat la început în mod principal? b) Ce s'a descoperit în anul 1931 cu privire la „alte oi”?

28. În ce chip a făcut Păstorul cel bun pe „alte oi” să audă glasul Său? și pentru ce le-a pus la dreapta Sa?

29. Când și prin care vedenie a văzut Ioan dinaintea pe „alte oi”, cari sunt atrași înainte de Armagedon?

30. a) Cum sunt făcute oile ambelor stauli „o turmă” sub „un Păstor”? b) Ce privilegii le așteaptă pe aceste „alte oi”?